

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXV. 1927.

ŠT. 7. JULIJ. 1927.

Schichtov

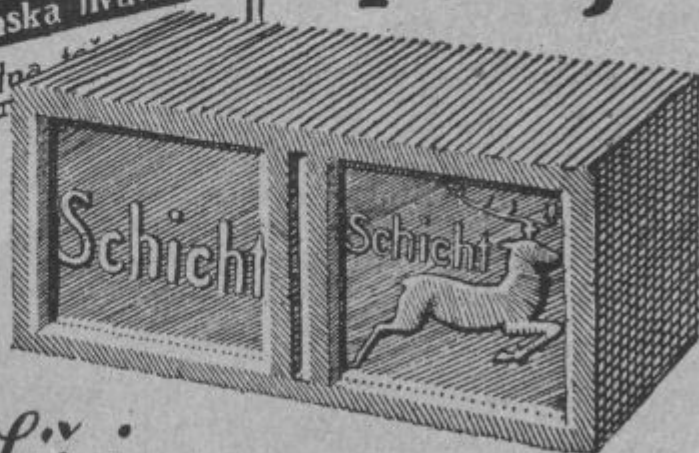

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za julij 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Spreobrnjenje paganov k luči evangelija.

Mesečni zaščitnik: Karmelska Mati Božja (16.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Petek 2 Sobota	*Presv. Reš. kri Obisk M. D.	Češčenje presv. krvi Marijine družbe.	Ljub. Trnovo Draga	Zibika Sladka gora
3 Nedelja 4 Poned. 5 Torek 6 Sreda 7 Četrtek 8 Petek 9 Sobota	*4. p. Heliodor Urh š. Ciril in Metod Izaija pr. Vilibald š. Elizabeta kr. Veronika	Srcu J. posvečene družine Jugoslovanski škofje Delo za zedinjenje Katoliški pisatelji Širjenje dobrega tiska Dijaki na počitnicah Misijoni. Duhovne vaje	Selce Smlednik Komenda Radomlje St. Janž Šempeter St. Peter Kras	Sladka gora Dramlje Kalobje Slivnica Sv. Štefan S. Vid p. Or. Žusem
10 Nedelja 11 Poned. 12 Torek 13 Sreda 14 Četrtek 15 Petek 16 Sobota	5. p. Amalija Pij I. p. m. Mohor in Fort. Marjeta d. m. Bonavent. c. uč. Henrik c. Karmel. M. B.	Lelošnji novomašniki Nameni sv. očeta Narodni mir in edinost Duhovniški poklici Katoliški znanstveniki Vladarji in državniki Karmeličanke	Naklo Poddraga Žužemberk Čemšenik Vodice Borovnica Češnjice	Nova cerkev Vojnik Kapela boln. Vitanjo
17 Nedelja 18 Poned. 19 Torek 20 Sreda 21 Četrtek 22 Petek 23 Sobota	6. pob. Ales s. Kamil s. Vincenc Pav. s. Eliza pr. Prakseda d. Marija Magd. Apolinar š. m.	Dobra letina Skrb za bolnike Lazaristi. Usmiljenke Življenje po veri Nedolžnost in čistost Duh spokornosti Izobraževalno delo	Vranja peč Dež. bolnica Ljub. laz. pr. Prečina Koč. Plan. Sodražica Zlatopolje	Dobrna Šmartin v R. Črešnjice Frankolovo St. Jošt Gornji grad
24 Nedelja 25 Poned. 26 Torek 27 Sreda 28 Četrtek 29 Petek 30 Sobota	7. p. Kristina Jakob ap. Ana, mati M. D. Pantaleon m. Inocenc p. Marija d. Abdon, Senen	Druga „Zlata knjiga“ Zmaga nad sovražniki Cerkve Spošlovanje starišev Vdanost sv. Cerkvi Zastareli grešniki Molitve za Rusijo Stanovitnost v trpljenju	Šentlurška gora Ljub. S. Jakob Loka kapuc. Voglje Gora n. Idrijo Trboje Kostanjevica	Gornji grad Koprivna Ljubno Sv. Franč. Rosulje Solčava Rečica
31 Nedelja	8. p. Ignacij L.	Družba Jez. v Jugoslaviji	Idrija	Javorje

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

Družina na Francoskem se priporoča presv. SS., Mariji Pomočnici na Rakovniku za mir in pamet. — M. P. se priporoča Mariji P. na Brezjah, sv. Tereziji Det. J. za zdravje v nogah. — J. P. priporoča svojo družino v molitev za vredno prežemanje sv. zakr. — Neimenovana se priporoča Brezmadežni in sv. Jožefu za pomoč v dušnih in tel. potrebah. — P. M. prosi sv. Antona Pad. in sv. Martina za stanovitnost v dobrem in za zdravje živine. — B. G. (železniki) priporoča svojo bolno mater in sestro priprošnji Marije Pom., sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J., sv. Frančišku in škofu Slomšku; sebe pa presv. SS., Brezmadežni in sv. Antonu Pušč. za zmago v skušnjavah in za zdravje, da bi dobil delo. — Iv. L. v R. se priporoča najsv. SS., sv. Antonu, da bi se zamotana zapuščinska zadeva srečno končala. — Jul. L. v R. se priporoča najsv. SS. in sv. Jožefu za mir v družini. — B. Zofija se priporoča sv. Srcu J., Materi bož., sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki ter molitvi pob. vernikov za ozdravljenje dolgotrajne bolezni. — M. V. priporoča sv. SS. svojega brata, da bi se sodna obravnava pravično in do-

bro izvršila. — Družbenka iz Črn. M. P. priporoča svojo bolno mater Mariji Pomočnici na Brezjah, presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J. in sv. Jožefu. — M. K. iz Č. priporoča neko ubogo družino Mariji, Pom. kristjanov, sv. Srcu J., sv. Mali Cvetki, sv. Ani in sv. Jožefu. — Marijina družbenica se priporoča v molitev v važni zadevi. — T. S. prosi presv. Srce Jezusovo in Marijo, Pomočnico kristjanov, sv. Terezijo Det. J. in častiv. don Bosko za vredni prejem sv. zakramentov, za pomoč pri molitvi in za dosego drugih dobrih namenov.

ZAHVALE.

Zadnjo jesen je v naši okolici ponoči pogorelo več posameznih poslopij. Začelo je goreti nadomoma, zdaj tu, zdaj tam. Zato smo bili v velikem strahu. Opravljali smo devetdnevno v čast sv. Florijanu in za duše v vica, da bi nas Bog na njih prošnje obvaroval ognja. V ta namen se je opravilo tudi več svetih maš. Bog je naše prošnje uslišal, zato se zdaj javno zahvaljujemo. Župnija Naklo. — Frančiška Klun iz Zamosteca pri Sodražici se zahvaljuje Materi božji novoštitfki za več uslišanih prošenj v boleznih in potrebah. —

Matilda Huter (Globasnica) se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in drugim pomočnikom za srečno prestano operacijo in za izboljšanje v bolezni. — Zahvaljujemo se Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje hude živčne bolezni. Janez Mlakar, Mrzli vrh pri Žireh. — M. M. (Zg. Hrušica) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo. (10 Din za misijone.) — Franciška Golob se zahvaljuje presv. Srcu J., Materi božji in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje. — K. S. iz Rajhenburga se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, bl. Devici Mariji, sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu P. in sv. Jožefu za spreobrnjenje družinskega očeta in za mir v družini. (10 Din za dobre namene.) — Urška Krek v Selcih se zahvaljuje sv. Antonu in Mariji Pomočnici za večkratno uslišanje. — Tisočera zahvala presv. Srcu Jezusovemu in brezmadež. Srcu Marijinemu, iskrena hvala tudi sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za veliko milost, da sem dosegla zaželjeni poklic. S. A. R. Ž. Ljubljana. — S. F. se najtopleje zahvaljuje Mariji Pomočnici, ki je gotove pokrajine obvarovala slane. — Viktorija K. (Celje): Srčno zahvalo sv. Antonu Pad., Mariji Pomagaj in Mariji Lurški za uslišanje v bolezni. — Jozefa L. (Celje): Srčno zahvalo sv. Antonu Pad., sv. Jožefu in Mariji za uslišanje v bolezni. — G. M. (Cirkovce) se zahvaljuje za ljubo zdravje in večkratno uslišanje v raznih nevarnostih presv. S. S., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, sv. Notburgi in škofu Slomšku. Obenem se tudi znanprej priporoča za zdravje in razsvetljenje sv. Duha. — M. Š. (Sv. Rupert) se zahvaljuje škofu Slomšku za izboljšanje zdravja na želodcu brez operacije in za hitro ozdravljenje velikokrat izpahnjene roke. Priporoča se obenem Slomškovi priprošnji in molitvi Bogolj. bravcem, da se bolezni več ne povrne. — Janez Kokalj se srčno zahvaljuje škofu Slomšku za dvakratno uslišanje v časnih zadevah. — Marija Gantar (Žiri) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji in sv. Mali Cvetki za dobljeno zdravje.

Marijine družbe, ki so poslale letos članarino v naš skupni družbeni sklad;

V maju: Dekliška v Moravčah; dekliška v Žirih; dekliška v Naklem; dekliška v Predvoru; dekliška v Kanni gorici; dekliška v Ambrusu; dekliška v Čatežu, p. Vel. Loka; ženska v Kranju; dekliška v Podbrezjah; ženska v Sv. Križu, p. Jesenice; dekliška v Sv. Križu, p. Jesenice; dekliška v Lipoglavu; dekliška v Lučinah; dekliška na Bledu; dekliška v Stari Loki; dekliška v Novem mestu; ženska pri Sv. Jakobu ob Savi; dekliška pri Sv. Jakobu ob Savi; dekliška v št. Vidu nad Ljubljano; ženska v Velesovem; dekliška v Velesovem; dekliška na Jesenicah; dekliška v Dobropolju; Marijine družbe v št. Janžu na Dolenjskem.

Tečaji duhovnih vaj za tretje četrtletje 1927. Za duhovnike: od 4. do 8. julija; od 4. do 8. avgusta; od 19. do 23. septembra. — Za abituriente: od 10. do 14. julija. — Za inteligente: od 11. do 15. avgusta. — Za akademike: od 4. do 8. septembra. — Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj zadnjega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu« do 6. ure zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno prihlase. Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. Pišite na naslov: Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Ilustrirani „Slovenec“

letnikov 1925. in 1926. se še dobi vezan (80 Din) in nevezan (50 Din). — Naročila sprejema

Uprava „Slovenca“ Ljubljana.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvi i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opremljen. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v voženju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOŠIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini nabavo vseh cerkvenih in društvenih potrebščin, kot n. pr., mašne plašče, pluviale, cerkvene in društvene zastave, kelihe, ciborije, monstrance, kipe, križeve pote, itd., v vsakovrstni izdelavi in ceni. Mašni plašči že od Din 825.— dalje. — Stare cerkvene obleke popravljam strokovnjsko. Zahtevano blago se Vam pošlje franco na ogled. Za solidnost tvrdke jamči 117 letni obstoj in nebroj priporočilnih pisem.

Bogato ilustrirani cenik, proračun in načrt (za zastave) dobite brezplačno.

BOGOLJUB

Matere in duhovski poklici.

Dr. Fr. Jaklič.

Dnevi, ki jih sedaj preživljamo, so za sv. Cerkve in za katoliško ljudstvo zelo važni, ker se v njih vršijo sv. mašniška posvečenja in darujejo nove maše. Kako lepi so prizori v škofijskih cerkvah, kjer novoposvečenci ležijo na svojem obrazu in jim škof polaga roke na glavo, in kako prisrčni so dnevi, ko se vrne novomašnik na svoj dom in ga domača vas in vsa župnija svečano sprejme, ali ko gre na novomašni dan k oltarju! Kdo bi popisal srečo očeta in matere, ko poklekmeta pred svojega sina, da prejmeta njegov prvi blagoslov? Kako se zagledajo bratje in sestre in drugi domači v obledelo obličje novomašnika, na katerem so pustili sveti obredi posvečenja globoke sledove! In ko zazvoni na novomašni dan srebrni glas iz zvonika in javlja, da je prišel najsvetejši hip povzdigovanja, takrat blagrujejo vse navzoče množice srečnega mladega duhovnika, katerega je poklical Gospod, on se je pa povabilu odzval in drži zdaj v trepetajočih rokah presveto Hostijo in kelih Jezusove krvi.

Zadnja leta se pa berejo vedno bolj vznemirljive vesti. Duhovska semenišča se praznijo, praznijo se v mnogih škofijah najprej kaplanije, potem pa še župnije. Niti domače postojanke niso zasedene, kaj šele, da bi moglo kaj več duhovnikov iti v misijone, kjer čaka okrog tisoč milijonov neumrjočih duš na Kristusovo luč in pomoč. Kdo pa nam jamči, da ne bo začelo občutno primanjkovati duhovnikov tudi po slovenskih krajih?

Na vas, zlate slovenske matere, zapujemo. Slovenska mati se je še vedno izkazala s svojo globoko pobožnostjo in požrtvovalnostjo, ljubeznijo in delavnostjo; najtežje naloge je vedno sijajno reševala in je ohranila našemu narodu njegove najdražje svetinje. Ve, naše mučenice in svetnice, pač najbolje razumete vso nesrečo, ki bi se zgrnila nad nas, ako bi ne imeli

več dovolj duhovnikov. Vzgojite in izmolite nam jih, ker bi jih ravno v sedanjih časih tako zelo potrebovali.

I.

Mati, ti bi rada kar najboljšo poskrbela za svojega sina. Ali mu pa moreš dati kaj lepšega, vzvišenejšega kakor je duhovski poklic?

Res, da se bo moral tvoj ljubljeneц odreči samemu sebi in svetu; zapustil bo topli družinski krog in bo šel za Jezusom; živel ne bo za svojo tuzemsko srečo, ampak le za Boga in zveličanje duš. A pomisli, kaj bo prejel v zameno za vse te žrtve; samega Boga! Bog bo odslej njegovo veselje in bogastvo, ob senci tabernakeljna bo njegov dom. K Jezusu, svojemu prijatelju, bo hodil po nasvete in pomoč, po tolažbo in luč. V cerkvi se bo njegovo srce raznežilo, Jezus bo vlival v njegovo dušo mir, kakršnega svet ne more dati. Če že mi sebični ljudje upoštevamo in skušamo bogato povrniti žrtve, ki jih je kdo zaradi nas nase vzel, ali bo mar vsemogočni in neskončno ljubeči Bog manj plemenit? Ali ne bo svojim duhovnikom tisočero povrnil njih samoodpoved? Jezus je apostolom jasno povedal: »Resnično, povem vam: Nikogar ni, ki bi zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive zaradi mene in zaradi evangelija in bi ne prejel stokrat toliko zdaj v tem življenju, tudi sredi preganjanja, v prihodnjem pa srečo večnega življenja.« Duhovnik napravi torej že za ta svet dobro zameno. Ti, slovenska mati, si bogata na izkušnjah; ti veš, kako je na svetu vse minljivo in kako prav je imel naš pesnik-prvak Prešeren, ki je po mnogih razočaranjih vzkliknil, »kako se v strup preobrača vse, kar srce si sladkega obeta« in »da srečen je le ta, kdor z Bogomilo up sreče onstran groba v prsih hrani.« Ko torej veš, kaj je ta svet, poma-

gaj svojemu ljubljenu sinu do neskaljene sreče, ki je najbolj varno zasidrana v Bogu.

In kako lepo je delo katoliškega duhovnika!

Le pogledjmo ga pri oltarju! Kakor je šel Mozes na goro Sinaj in je tam gledal Boga od obličja do obličja, tako ima tudi duhovnik Boga dan za dnem pred seboj. Iz nebes ga prikliče na oltar, prime ga v roke, prestavlja, dviga, zaužije in da zaužiti drugim. Njegova oblast je torej neskončna, saj se mu je dal neskončni Bog na voljo. Pri maši obnavlja oni strašni dogodek, spričo katerega je solnce otemnelo in se je zemlja tresla — Jezusovo smrt na križu. Ena sama sv. maša je torej nekaj, kar presega tudi največja božja dela. Duhovnik pa stopa za ta zastor skrivnosti jutro za jutrom, morda skozi desetletja. Kako zaupna sta si postala z božjim Učnikom in Gospodom! Koliko duš je prešlo po njem časno in večno srečo!

Ali drug prizor. Plaho utripajo srca šolarčkov, ki so jih starši ali starejši bratci ali sestrice pripeljali v šolo. Pa stopi duhovnik prednje. Zaupno se upro vanj nedolžne oči, mlade duše se mu na stežaj odpro, on pa siplje vanje besede večnega življenja. Takrat vstane v plemenitem duhovniku sklep: »Tudi srčno kri dam rad zanje, da jih le ne prevari satan in grešni svet.« Moli zanje in jih vodi k studencem milosti. Angelsko lep prizor je duhovnik sredi prvoobhajancev. Kje je lepše delo, o krščanska mati, kakor je delo prijatelja mladine? Časno in večno usodo otrok ima v rokah, odloča večkrat usodo celih rodov.

In zopet: Ubož, izgubljen grešnik, čigar ves obraz priča, kako grenko je, zapustiti Boga in zaiti na grešno pot, je po mnogih zmotah in razočaranjih zahrepenel po očetovi hiši. Težko je njegovo srce, ko se bliža spovednici, tu ga pa sprejme namestnik Dobrega pastirja, o katerem tako lepo pravi cerkvena molitev: »Bog, ki razodevaš svojo vsemogočnost zlasti s prizanašanjem in usmiljenjem...« Za modrim zagrinjalom spovednice je opral duhovnik grešno dušo v Jezusovi krvi, iz spovednice stopi nov človek, ki bo začel novo življenje. Kako prevzema nebeško veselje tega dušnega zdravnika, ko se po večurnem spovedovanju zvečer vrača ves truden in premražen v svojo samotno sobo! Njegovo delo je delo Odrešenikovo, o katerem pravi Izaija: »Nalomljenega bička ne bo strl in tlečega ogorka ne bo ugasnil.«

Pa pridejo duhovnika klicat za sveto popotnico. Zdravnik je zmajal z glavo in odšel, skozi tiho vasico se zasliši zvonček, Jezus prihaja. Kdo bi opisal srečo duhovnikovo, ko je držal celo pot Boga na srcu in se razgovarjal z njim? In kdo bi opisal vso uteho, ki jo je prinesel v bolniško sobo? Če bi peljal slavní Cezar ali pa Aleksander Veliki svoje legije mimo, ali če bi jahal mogočni Napoleon s svojo gardo mimo, bi se bolnik niti ne ozrl ne, tako razločno bere v svitu mrtvaške sveče, da je ves svetni blesk ničev. Kako hrepeneče in zaupno pa se ozre on in vsa družina na božjega namestnika! »Mir bodi tej hiši!« pozdravi. Tako lepo delo izvrši tu duhovnik, da je ob njegovem odhodu vse potolaženo in pokrepčano, usodna vrata večnosti niso več tako strašna. In ko priteče kmalu nato deček z naročilom, naj pozvoni za zadnjo uro, ve duhovnik, da ima pri Bogu enega hvaležnega prijatelja več. Ko posluša ob pogrebu jok, ostane njegovo srce mirno ob sladki zavesti, da je pomagal duši srečno rešiti življensko nalogo.

In če pošlje škof duhovnika v z a n e m a r j e n o ž u p n i j o, kjer se je razpaslo pohujšanje po slabih zgledih, listih in družtvih, bo zopet vršil težko, pa lepo delo. Molil bo in svetil z lepim zgledom, opominjal z ljubeznijo in resnobo; Jezusov vzklík »Ljudstvo se mi smili« bo odmeval v njegovi duši in ga nagibal tudi k največjim žrtvam. Počasi gre tako delo, gre pa le na bolje, čez leta in desetletja se pokažejo uspehi; župnija je prenovljena. Sveti župnik Vianney nam tu nehote stopi pred oči. Na duhovnikov grob bodo potem hodili verniki s tihimi mislimi kakor na grob očeta, ki je živel le za svoje duhovne sinove in hčere. Njegov spomin bo blagoslovljen pred ljudmi, kaj šele pri Bogu.

V katoliškem duhovniku ima ljudstvo res pravega prijatelja in dobrotnika, ker živi in deluje po njem sam nebeški Odrešenik. Duhovnikovo delovanje je veleodločilno za večnost. Samo oni more torej njegov pomen in njegovo vzvišenost do dna umeti, kdor bi mogel do dna umeti vso strahoto večnega pogubljenja in vso blaženost večnega veselja. Ali ne boš, krščanska mati, tudi ti vse storila, da bo tvoj pridni in nadarjeni otrok izvrševal nekoč tako vzvišeno delo?

(Konec prihodnjšč.)

Novomašniku in novomašnikom.

(Liturgičen nagovor.)

Dr. A. Merhar.

Bodi v spomin dr. Marijanu Doklerju, družbeniku-novomašniku na Brezjah, 26. aprila 1927. in v dobrohoten spomin vsem, ki ljubijo Cerkev, da bi molili in delali za dobre duhovnike.

»Veselim se vsi, ki praznujemo praznik v slavo blažene Marije Device, Matere dobrega sveta.« Tako se glasi vstopna molitev pri današnji sveti maši. Prav tisto leto — 1903 — ko je bil v Lavretanske litanije vstavljen prošnji klic: »Mati dobrega sveta, prosi za nas!« je bil rojen današnji novomašnik. Primerno je, da daruje svojo prvo daritev na današnji dan, ki je sopraznik Matere dobrega sveta. To je prvi Marijin praznik v Gospodovi velikonočni pomladi in kot tak vesel glasnik dvojnega vstajenja in prerodenja in spremljenja. Sedaj je pomlad za vidni in nevidni svet. Bukev zeleni, črešnja je v polnem cvetju, polje pripravlja prvi klas, prva kukavica se oglašja. Visoka pesem gre čez dol in breg: »Zima je minula, dež je nehal in prešel; cvetlice so se prikazale v naši deželi, čas obrezovanja je prišel, grlični glas se je zaslišal v naši deželi; — drevo je zagralo svoj sad, cvetoči vinogradi so za-dehteli.« Ali kakor pravi list v Marijini današnji sveti maši: »Kakor trta sem rodila sladek in dehteč sad in moje cvetje je častitljiv in pošten sad.« (Sirah: 24, 23) Tak častitljiv Marijin sad je tudi današnji novomašnik. Zaslišal je Marijin klic in šel je za svojim duhovnim poklicem. Ob Marijini roki, ob roki Matere dobrega sveta stopa pred Gospodov oltar, ki je obenem Marijin. Dolgo že nosiš, novomašnik, v svojem srcu pozdrav za Gospoda in Gospo in to uro ga izrečeš ob slovesnem svatovskem spremstvu: »Introibo ad altare Dei; ad Deum, qui laetificat iuventutem meam: Stopil bom pred božji oltar, pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.« »Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost,« ponavljata s teboj tudi tvoj oče in tvoja mati. Nad teboj in s teboj sta doživela novo mladost, vso razsvetljeno in razveseljeno. Tvoje ime priča, da sta te hotela dati in sta te zares darovala Mariji in na tem potu, zlasti v tem trenutku čutita, kakor resnično sklepa današnji Marijin list: »Kdor mene najde, najde življenje in sprejme zveličanje od Gospoda.« Ali ne samo novomašnikovi starši, tudi vsi navzoči svatje, povabljeni in nepovabljeni, vsi se veselimo z novomašnikom. Nismo prišli pred Marijin oltar samo poslušat in gledat, marveč tudi darovat.

Nova sveta maša je še posebno naša sveta maša. Naše ljudstvo pravi, da je vredno, raztrgati tudi nove čevlje, samo da prideš na novo mašo. — Darovali bomo daritev z novomašnikom. »Spomni se, Devica Mati,« — prosimo z daritveno molitvijo v današnji sveti maši — »pred obličjem božjim, da spregovoriš za nas tisto dobro besedo, da odvrne od nas svojo nevoljo.«

Pri darovanju bo novomašnik daroval kruh in vino in vinu bo prilil nekaj kapljic vode. Kaj to pomeni? To pomeni našo naravo, našo željo, našo prošnjo: »Gospod, sprejmi še mene! Gospod, posveti še mene!« Novomašnik bo pri darovanju položil na oltar tudi svoje življenje, svoj trud in svoje delo; daroval bo tudi življenje in žrtve svojih staršev, bratov in sestre svoje in dragih svojih sorodnikov in svatov in vseh nas navzočih. Devica Marija pa bo spregovorila pred obličjem božjim tisto dobro besedo, da odvrne Gospod od nas vso svojo nevoljo. Kakor raste solnce od jutra do poldneva, tako raste in vstaja skrivnost svete daritve od darovanja do povzdigovanja. Tiha molitev prihaja iz srca: »Posveti, prosimo, Gospod darovane darove in daj, da bodo po prošnji blažene božje Porodnice Marije, Matere dobrega sveta za nas zveličavni.« Za tiho molitvijo tih trenutek. Orgle utihnejo, pesem na koru umolkne. Na misel nam prihaja in v srcu vstaja pobožno hrepenenje: »Razgrni plašč, usmiljena Mati, nad svodom našega neba. Pošlji z ljubljenim Sinom iz blagoslovljenih dalj: povsod Boga, ki naš je Oče, povsod Boga, ki naš je kralj.« Nad kruhom in vinom dihone mašnik čudovite besede, s katerimi je Kristus pri zadnji večerji postavil spomin svoje ljubezni. Z očmi vere vidimo, kako prihaja iz skrivnostnih dalj na oltar naš Kralj in naš Oče. Bog sam se pojavi med nami in hoče vzbuditi v nas novo življenje: žive mladike na živi trti. Ali umeješ to čudežno ljubezen? Kako nerazumljiva je že materina ljubezen! Kje dobi uboga človeška žena moč, da se vsa žrtvuje za svoje dete, za svojo družino? In ko bi se moglo zgoditi, da bi tudi taka mati pozabila na svojega rojenca, »jaz tebe ne bom pozabil,« zatrjuje Gospod. Ne bo nas pozabil, na nikogač ne bo po-

zabil, ki mu v najsvetejšem trenutku, pri povzdigovanju, pri spremenjenju zaupno kliče: »Moj Gospod in moj Bog, spremeni še mene! Prenaredi še mene!« Pred našimi očmi vstaja apostol Tomaž in Gospodova velika beseda nas pomiruje in osrečuje: »Blagor tistim, ki niso videli in so verovali.« (Janez, 20, 29.) Nekaj neizrekljivega, nekaj svetega, nekaj čudovitega prevzema naše srce. Nemški slikar je nekoč naslikal dve sliki z naslovom: Pridiga na gori. Prva slika predstavlja lahkomišelnost množico ljudi, ki vsa raztresena prihaja k pridigi na gori. Na drugi sliki pa se vračajo isti ljudje od pridige na gori; tihi, nemi, zamišljeni gredo. Božja beseda jih je spremenila. Tega spremenjenja ne more doseči človeška beseda, to more le Beseda, ki je meso postala, ki živi pred nami v preprosti podobi kruha in nam govori preprosto besedo večnega življenja. Nad komur se je zgodil čudež spremenjenja, se čuti naenkrat domačega z vsemi, ki so okrog njega. Solnce spoznanja mu je vzšlo in s Petrom bi zavzel zaklical: »Gospod, pojdi od mene, zakaj jaz sem grešen človek!« Kakor se nagiblje solnce od pol dneva do večera, tako se Jezus, solnce milosti, nagiblje od povzdigovanja proti verni duši in se združi z njo v svetem obhajilu. »O najvrednejša Kraljica sveta, Marija vedna Devica, posreduj za naš mir in blagor, ki si rodila Kristusa, Zveličarja vseh,« tako prosi obhajilna molitev za praznik Matere dobrega sveta. Marija posreduje za naše novo življenje v Kristusu, ki je Bog ljubezni. Kjer je ljubezen, tam je življenje, tam je Kristus. Ali se moremo v ljubezni vsem dati, za vse živeti? Ne moremo! Ali kdor se je pri sveti maši zares s Kristusom daroval, se more vračati od

oltarja spremenjen in drugačen, vsaj za svoje domače, za svoje bližnje. Imej živo usmiljenje vsaj s tisto stisko, ki jo vidiš ob sebi! Poglejmo, kdo v naši bližini potrebuje naše pomoči, kdo trka na naša vrata? Ne hodimo gledat in poslušat, hodimo zares s Kristusom darovat pri sveti maši. Kdor se s Kristusom daruje, naj s Kristusom v ljubezni tudi zmaguje med svojimi brati in sestrami. Kako je lepa poobhajilna molitev k današnjemu prazniku: »Naj nas podpira priprošnja Matere dobrega sveta, da vidimo, kar nam je treba storiti, in da moremo tudi spolniti, kar smo videli.« — Gospod novomašnik, sedaj imam skromno Marijino besedo zate. Hodi varno za Kristusom. Z mašniškim posvečenjem in z daritvijo svete maše si privezan na Kristusa in njegove cilje. Pridobivaj svet za Boga, kolikor se svet za Boga pridobiti da. Nič ti ne sme tvoje sedanje ljubezni zagreniti, zmanjšati in ugasniti. Učenec Gospodov bo na svetu vedno stiske imel, a ne boj se; Kristus je s križem svet premagal. Okleni se z živo vero daritve svete maše, ki more biti košček tvojega raja na zemlji. Prosi vsemogočnega Gospoda tudi za nas, da po priprošnji Matere dobrega sveta tudi v nas spremeni vodo svetnega veselja v vino svete ljubezni, da bomo vedno srečni gostje pri Gospodovi mizi na zemlji in v nebesih. Stopi torej, novomašnik, pred oltar, da začneš in skleneš svojo prvo daritev z vdano prošnjo: Bodi ti ljubo, sveta Trojica, opravilo moje službe, in daj, da bo daritev, ki sem jo nevreden daroval, očem tvojega veličanstva, tebi prijetna ter meni in vsem, za katere sem jo daroval, po tvojem usmiljenju pravna. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

„Človek je za delo rojen...“

Kanonik Jos. Volc.

Vsaka hudobija najde med svetom branitelja in vsaka slabost hvalivca; celo lenoba, ki je po ljudskem reku »grdob grdoba«. Ameriški pisatelj Fr. Crane je izrazil misel — ne vemo, li bolj v šali ali resnobi — da je lenoba prav za prav izvor vsega človeškega napredka. Ko je postal človek prelen za naprežanje, je iznašel avtomobil; ko je postal prelen za hojo po stopnicah, je iznašel lift; ko je postal prelen, da bi hodil h koncertom, je iznašel radio. In tako — pravi — se imamo zahvaliti le človeški lenobi, da imamo že-

leznice, parnike, brzozav, telefon, jedilne vozove, nalivna peresa in celo — žlico za obuvanje čevljev. Lenoba je sol zemlje. — No, dobro! Recimo, da je res zrnice resnice v tem. Gon po zložnosti izvrta marsikaj novega. Toda še nikoli nikjer na vsem križanem svetu nihče ni pel hvale o t r o š k i lenobi. Nasprotno: vse se strinja v tem, kar trdi pregovor: Mlad lenuh — star tat, ali kar je nazorno povedal naš pesnik Vodnik: Lenega čaka strgan rokav, pal'ca beraška, prazen bokál, ali »Lenoba je vragova mreža.«

Lene otroke dobro vzgojiti je velika muka. Prvič zato, ker je težko dognati, kje je vzrok njih lenobi. Otrok je po naravi živahen, prizadeven, radoveden, podjeten. Ako se pa pokaže malomaren za vsako težje umstveno ali telesno delo — odkod to prihaja? Ali je morda take čudi (flegmatičnega temperamenta), ali se pripravlja v njem kaka bolezen, ali je posledica prejšnje bolehavosti ali morda grešne navade, morda povzroča lenobo žalost ali trma ali malodušnost? Morda celo ošabnost, češ, meni ni treba delati, učiti se, ker sem otrok bogatih staršev. Težko je torej pravo najti. — Drugič je pa opravek z lenim otrokom težaven tudi zato, ker je lenega človeka čudovito težko prenarediti. Poglejte le v življenje! Najdete mlade ljudi, ki rajši hodijo z beraško palico in trpé pomanjkanje, rajši se opríjemajo potepuštva, goljufije, tatvine in živé v sramoti, ko da bi se lotili poštenega dela. Kakor stoječa voda vse tzprídi, kar dojde dobrega vanjo, tako so leni otroci odporni zoper vsako vzgojno prizadevanje: lepe nauke zametujejo, opominom in svarilom se posmehujejo, iz lepih zgledov se norčujejo, kazni jih pa le še bolj zakrknejo. — Tudi radi tega je velika težava z lenim otrokom, ker ima lenoba v njem cel zbor sotrudnic, ki pomagajo, da ostane mladi človek malomaren. To so: lažnivost, zapravljivost, razuzdanost, svojeglavnost, nepokorščina, pohlepnost, škodoželjnost in zanemarjanje verskih dolžnosti. Sploh nobena čednost ne more uspevati tam, kjer ni ljubezni do dela. Lenuhova njiva je polna kopriv.

Glejte, starši, kako važna zadeva, da ste pozorni tudi na to stran: kako obvarovati svoje otroke, da ne postanejo lenuhi. Sprejmite še o tem nekaj naukov!

1. Ako hočeš imeti marljive otroke, jih ne vprečaj prezgodaj v delo, ampak jim pusti, naj se prva otroška leta le rajši igrajo. Z igranjem naj se navadijo na delo. Zelo mnogi starši pripisujejo otroškemu igranju premajhen pomen. Solnce v jutru življenja je otroku igra. Z njo si otrok bistrí um, krepi voljo, utrjuje spomin, jači telo. Zdravje otrok se kaže v veseli otroški igri. Z igro se vadi otrok v ročnosti, gibčnosti. Prirojeni talenti se javljajo najprej v otroški igri. Z igro posnema otrok dela odraslih in delo vzljublja. Igrače naj si otrok karmoč sam naredi: to ga veseli, to ga bodri na delo. Kako reven je otrok, ki ma vse polno drago kupljenih igrač! Prav srečni so le tisti otroci, ki jih razveseljuje delo lastnih rok. Sredi ceste posedajo, pa si sezidajo hišice, prekel navlečejo pa si napravijo konje in kočije, blata nastržejo pa si peko hlebčke, cunje navežejo pa zibljejo punčke. O ti nedolžna mladost, kako si z malim zadovoljna! In kako se znaš po malem vaditi na težko breme, ki ti bo čez leta ubijalo glavo, trlo pleča in delalo žalje! Zato, starši, pustite otroke, naj bodo vsaj pri igri otroci! Ne prenasičeni umetnije odraslih, ne preveč odtujeni otroški družbi, pri igri nemoteni po odraslih, ki nimajo več src za te bajne preproste radosti. Nikjer namreč niso odrasli otroku tako nepoti ko pri gri. V igri hoče biti otrok to, kar res je: Njegovo veličanstvo otrok.

(Dalje.)

V. V.:

Novomašniku.

*Doromal si do cilja božje poti
in gledaš v svetlo zarjo novih dni,
ki se kot skriti viri božjih milosti
v stečaj odpró ti.*

*Jaz pa ti vzbudil dneve bom nekdanje,
prve otroške, komaj še resnične,
ko mamica je hlebčke nam pšenične
delila v jutro in izdolblja — križček vanje.*

*Potem je sredi nas pobožnovdano
molitev jutranjo še odmolila:
otroške dneve z Bogom napolnila,
otroške duše napolnila z božjo hrano,
da v prvem jutru bili smo Njegovi.*

*Kakor semena skrita v njeni roki
smo ratsli z maternimi blagoslovi;
in majhni križčki rastli so z otroki.*

Tako tvoj križček je prirastel k Bogu.

*Glej, vsem mladostne dneve boš izpolnil,
ko boš kot mamica v otroškem krogu
izdolbel križček v kruh in ga napolnil
naskrivoma z besedo božjo z Bogom.*

*Tako otroške dni si blagoslovil
in se poslovil
od njih in nas.
Pozdravljen! Z Bogom! Z Bogom.*

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. France Debevec.

VI. Boga in druga nebeška bitja človeški duh navadno le posredno spoznava in časti; za naše čutno telo je torej neposredno občevanje z duhovnimi bitji onega sveta otežkočeno.

Najlažje se domenimo, če je dotična oseba v naši bližini; če je pa odsotna, ji pišemo, brzojavimo, telefoniramo, morda celo po radiju sporočimo svoje želje. Kako lepo bi bilo, ko bi bili na ta način tudi z drugim svetom v živahni zvezi! Kaj vse bi si potem imeli povedati, koliko stvari poizkušati, koliko povpraševati! Kdo bi potem še hotel tajiti Boga, nebo, peklo, posmrtnost?

Človeški um je razsežen; dal nam je že nešteto izumov, odkril nebroj skritih tajnosti. In vendar, za eno spoznavo pa ostane — žal! — prav čestokrat trd, nedostopen, kadar namreč gre za spoznavo Božanstva in njega polnega vpoštevjanje v življenju. Naša volja je po naravi nagnjena k slabemu. Če smo vsaj deloma v življenju dosledni v svojih nazorih, nam ta nedostatek krije ali vsaj skuša kriti pomoč od zgoraj. Če pa kljub vsem svojim umstvenim zmožnostim, kljub vsem jasnim dokazom ostanemo napram Bogu in njega spoznavi trdovratni, nam bo višje spoznanje tem prej in tem bolj izostalo, čim lažje smo naravnim umskim potom mogli marsikaj važnega spoznati in vpoštevati.

Čim bolj se torej umikamo občevanju z Bogom, tem bolj nam ostaja pogled v verskih stvareh meglen, moten, spoznavna slika in predstava o teh važnih zadevah pa postane skažena, pojmovanje in presojanje napačno. Naj nas pri tem ne moti dejstvo, da je včasih pri takšnih za vero hladnih ali celo slepih ljudeh znanje v kakšni poedini znanstveni stroki precejšno; baš vsled svojih večjih umskih zmožnosti bi mogli ti ljudje — če bi hoteli! — prav globoko prodreti v umevanje religije, ali ravno njih nedoslednost in mlačnost jim tako rekoč izpred nosa odstrani zlate nagibe in priložnosti, ki jih ponižnim pošilja usmiljeno nebo.

Puhle, nespametne opazke pa, ki jih takšni, morda važna inteligenčna in društvena mesta zavzemajoči ljudje tuintam

izrekajo, naj nam bodo le v dokaz in svabilo, kako globoko lahko človek kljub vsem svojim sijajnim talentom pade, če je nedosleden v svojih lastnih nazorih.

Bodimo zato stalno v tesnem stiku z Bogom in njegovimi nebeškimi ljubljenci, potem gotovo ne bomo zašli v brezna zmot. Naš radio za spoj z nebom je pred vsem molitev, prava, iskrena, vztrajna molitev vpričo kogarkoli. Najlažje pa bomo molili, kadar se skrijemo vtiskom in vplivom hrupnega sveta v tih koticke, kjer bo Bog blizu, zelo blizu občuten. V takšnih okoliščinah bo lepo, intimno, ubrano občutje, ki ga ustvarja bližina z Bogom, posebno lahko omogočeno. Pa tudi, če tega ne bomo vselej deležni, bo vztrajna, tako rekoč izsiljena molitev zelo uspešna, še bolj uspešna, ker so s takšno molitvijo spojene tudi zaslužne žrtve.

Molitev, molitev in še enkrat molitev! Saj imamo toliko tako lepih verskih organizacij, ki nudijo izredno lepe prilike za poglobljenje v molitev: Marijine kongregacije, češčenje Svetega Rešnjega Telesa, češčenje Srca Jezusovega, Tretji red itd. Gotovo najtesnejše vezi in najbolj bogate sadove pa rodi ono nad vse intimno združenje z Bogom, ki je spojeno s sprejemanejem svetih zakramentov. Prejemajmo jih čim češče, zlasti prvi petek v mesecu, ki je posvečen simbolu brezmejne božje ljubezni, presv. Srcu. Kdor apelira na božjo pravičnost, bo dosegel pravico; kdor trka na božjo dobrotljivost, bo deležen dobrote; kdor pa v vdani, ponižni molitvi kliče in pozivlja in se prepušča božji Ljubezni, ta je ob studencu vseh božjih popolnosti in radodarnosti. Kristus je naš kralj; ustava tega kralja se imenuje: Ljubezen, nje simbol in grb pa je: Presveto Srce. Bodimo zvesti državljani v njegovem kraljestvu, zakaj to kraljestvo je najbolj idealno zgrajeno in upravljano, a podaniki so ob polni svobodi volje deležni del res očetovske skrbnosti in ljubavi.

Bodimo resnični rodoljubi te božje države in obenem naše prave domovine, ljubimo svojega velikega Kralja, molimo in ne nehajmo k njemu moliti!

UTRINKI.

Vse življenje je čas setve; žetev dozori za grobom.

Vse urno mine: to je dobrotu hudega in hudobrega.

Na Oljski gori.

Dnevnik, 11. junija 1926.

Kr. Cuderman.

V bleščečem solncu leži pod menoj Jeruzalem. Ti edino mesto sveta! Po nikomur niso narodi tako hrepeneli ko po tebi. Nikogar niso tako teptali ko tebe. Veš li samo, kolikrat si bilo razdejano? V duhu vidimo armade Egipčanov, Jebusitov, Kaldejcev, Sircev, Rimljanov, Perzov, Arabcev, Križarjev, Turkov. Oblegali so te, zavzeli, razdejali. Ni čuda, da je še danes vidno v tebi toliko sledov groze in požiga tritisočletne zgodovine. Slikovito in ponosno se dvigaš s svojimi mogočnimi zidovi in trdnjavami, a svoje fizične in duševne propasti zakriti ne moreš. Trem svetovnim religijam, krščanstvu, judovstvu, izlamu si Sveto mesto. A mnogo nesvetega je dandanes v tebi. Bilo si nekoč izvoljeno mesto. Pa si postalo Gospodu nezvesto. Jokal je nad teboj. Radi potokov krvi, ki je tekla po tvojih ulicah. Radi mater, ki so v lakoti lastne otroke morale. Radi templja, ki ga je požrl plamen. Radi vsega neizmernega gorja, ki si ga nakopalo, ker si Gospoda zavrglo. Dominus Flevit se imenuje tiho svetišče, kjer je Gospod jokal nad mestom.

Razumem, zakaj si novo judovstvo (zionisti) zida vrh Oljske gore jeruzalemsko univerzo. Dijakom in profesorjem bo sicer pot neprilichna, a pri današnjih prometnih razmerah malenkostna. Toda mlada navdušena srca se ob divnem razgledu samaobsebi širijo in opajajo, ko gledajo pred seboj veliko zgodovino svojega naroda in v idealizmu upajo v novo slavo.

V bližini univerze pa stoji veličastna zgradba nemških protestantov, ki smo si jo ogledali samo na zunaj. V njej je rezidenca angleškega komisarja (Lord Blumer).

Še več drugih stavb je v mali vasici Kefret Tur. Cerkva in samostanov. Kapela Gospodovega vnebovхода. Ruski stolp. Južni odrastek Oljske gore, se imenuje »Gora pohujšanja«, ker je tu malikoval Salomon na ljubo poganskim ženam. Danes stoji tam mogočen samostan francoskih bendiktincev. Severna vzpetina nosi ime »Viri Galilaei«.

Največ pozornosti zasluži kraj Gospodovega vnebovхода. Današnja kapela je ostanek starega svetišča, ki ga

je na tem mestu zgradila cesarica Helena. Armenci so vprav danes praznovali Vnebohod. Vstop je bil prost. Pokazali so nam slavni »sveti« kamen. Hočejo, da se na njem poznajo Gospodove stopinje, ki jih je zapustil v spomin, ko je odšel v nebo. Takih stvari si pač ne smemo izmišljati. To ne odgovarja ne vzvišeni osebi Kristusovi, ne resnemu namenu njegovih čudežev. Krščanstvo ne potrebuje takih igrač.

Zopet smo odprli sveto pismo in citali prve stavke iz Apostolskih del. »Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga videli iti v nebo.« — Čudno trde so te angelske besede. S tiho grozo stojim in strmim s tega mesta v nebo, odkoder bo prišel enkrat večni Sodnik soditi žive in mrtve. Leto za letom, eno stoletje za drugim, tisočletja so se že zgrnila nad narodi in zgnila. Nebo je pa še zaprto. Še vedno se niso odprla večna vrata, da vstopi vanje Kralj slave. O enkrat, enkrat pa bodo nagnoloma v široko odskočila vrata nebeska! Kdo bi se drznil seštevati dalje do tiste ure? Kakor se v dolgem, temnem in trudnem življenju vidi daljnja solnčna mladost vsa neresnična kot sanje, kot pravljica, ki je nekoč bila, tako se ubogemu zemljanu zde nebеса daleč, daleč. In ta, še nikoli doživljeni, le verovani in dolgo pričakovani prihod Sodnikov! — Toda glej, kakor tat pride ponoči, kadar nihče ne misli na njegov prihod: tako bo s tistim dnevom. Blisk bo posvetil od vzhoda do zapada. Pozavne bodo klicale k poslednji sodbi. Solnce bo vzšlo nad gorami, ki stoji na njih večno Božje mesto. Gospod Jezus bo spet prišel in vzel k sebi vse, ki so njegovi. — Sekunda časa bo prenehala.

Še dolgo ne bi mogel končati, ako bi hotel opisati vse posamezne cerkve, samostane in ostale stavbe, ki so raztresene po Oljski gori. Poleg samostana karmeličank stoji cerkev Očenaša. Gospod ga je tu učil moliti. Po križnem hodniku te cerkve bereš Gospodovo molitev v 35 jezikih. Tudi v slovenskem.

Nerad sem se ločil od Oljske gore in njenih tihih svetišč. Zbral sem nocoj še enkrat spomine celega dne, da jih ne pozabim nikoli v življenju.

DRUŽBENI GLASNIK

Peljimo male k Mariji.

Iv. Filipič. (Dalje.)

Podobno se pripoveduje o naši sveti Gori. — Urška Ferligojeva je bila doma iz Grgarja, ki leži v rodovitni gorski kotlini severovzhodno od sv. Gore. Grganci še danes vedo za njeno rojstno hišo. Menda se je rodila kot hčerka ubožnih staršev v hiši, ki ji pravijo »pri Piskovih v vasi«. Urška je bila že od najnežnejše mladosti prav pobožna deklica. Ko je nekoliko dorasla, je morala goniti živino na pašo. Dočim je živinče pulilo borno zelišče izpod skopih skal na Skalnici nad Solkanom pri Gorici, je Uršula prepevala Marijine pesmi in mnogotero uro preklečala v prisrčnem češčenju svoje nebeške Matere.

Neke sobote l. 1539. je zopet pasla svojo ljubo čredico na Skalnici in jo gnala proti vrhu. Tedaj napolni njeno srce izredna milina, njena duša se topi v božji ljubezni in v ljubavi do Marije; saj sobota je bila že od nekdanj Mariji posvečena. Urška pade na kolena in moli ter se potaplja vedno globlje v blaženi razgovor z Bogom in Marijo. Vsa naravna lepota izgine, solnce otemni, počutki izvoljene duše se zaustavijo — Urška gleda vsa zamaknjena čudovito prikazen. Na zlatih oblakih vidi prelepo gospo, Marijo Devico z Detetom Jezusom. Marija drži na desni roki Sina, levico pa stegne in pokaže proti vrhu Skalnice ter milo prijazno veli presrečni Urški: »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.«

Podobno je tudi s prikazanjem Matere božje na gori de la Salette na Francoskem, ki se je zgodilo kvatrno soboto pred praznikom žalostne Matere božje, to je 19. septembra l. 1846. Zopet sta bila dva otroka: Maksimin Girand in Mélanie Mathien, ki sta pasla ta dan živino na omenjenem kraju. Naenkrat ju obsije prečuden blišč. Sredi njega zagledata na skali sedečo gospo. Obraz ima z rokami zakrit, kakor da joka. Nato pa gospa vstane in se bliža otrokoma, rekoč: »Nič se ne bojta! Važno stvar imam vama sporočiti.« Ob teh besedah stoji gospa že tik pred otrokoma. Roke prekriza na prsih,

pa govori dalje, rekoč: »Roka mojega Sina postaja vedno težja. Le z velikimi prošnjami jo zadržujem, da ne udari ljudstva. Tudi ljudje bi morali več, morali mnogo moliti in podpirati moje prošnje s svojimi prošnjami.« Nato se gospa bridko pritoži posebej radi bogokletstev, radi skrunjenja Gospodovih dni in zanemarjanja cerkveno predpisanega posta. Otroka pa vpraša:

»Ali vidva mnogo in lepo molita?«

»Nič kaj prida,« se odrežeta z otroško odkritosrčnostjo.

»In vendar, kajneda,« odgovarja gospa, »je treba moliti vsaj zjutraj in zvečer; če človek ne more več, vsaj en očenaš in češčenomarijo naj izmoli. Vidva pa mnogo molita! Ali vesta, da so le postarne ženske največkrat pri sv. maši, mnogo pa jih je, ki se norčujejo iz vere.« Še je gospa potožila o strašnih kaznih, ki grozijo ljudstvu, če se ne poboljša, potem pa je zaključila svoj razgovor z besedami:

»Otroka moja, pojdita in povejta to vsem ljudem,« na kar je žalostna izginila.

In Maksimin Girand in Mélanie Mathien sta šla in pripovedovala ljudstvu, ki pa ni hotelo verjeti. Šele po mnogih preskušnjah in daljšem času, se jima je posrečilo, da se je z dovoljenjem najvišje cerkvene oblasti postavila na omenjenem kraju cerkev v čast Materi božji, ki slovi še danes kot božjepotna cerkev v gorah de la Salette.

In končno božja pot v Lurdu! Saj je predobro znano, da je bila zopet deklica, in sicer Bernardka Soubirous, kateri se je mati božja prikazala nič manj kot osemnajstkrat in tako zopet izbrala nedolžnega otroka, da se ji postavi slovito lurško svetišče.

Marija torej kaže posebno naklonjenost do nedolžne mladine; pa tudi mladi, zlasti nedolžni otroci čutijo neko posebno nagnjenje do Matere božje. Priče zato so nam prizori iz vsakdanjega življenja.

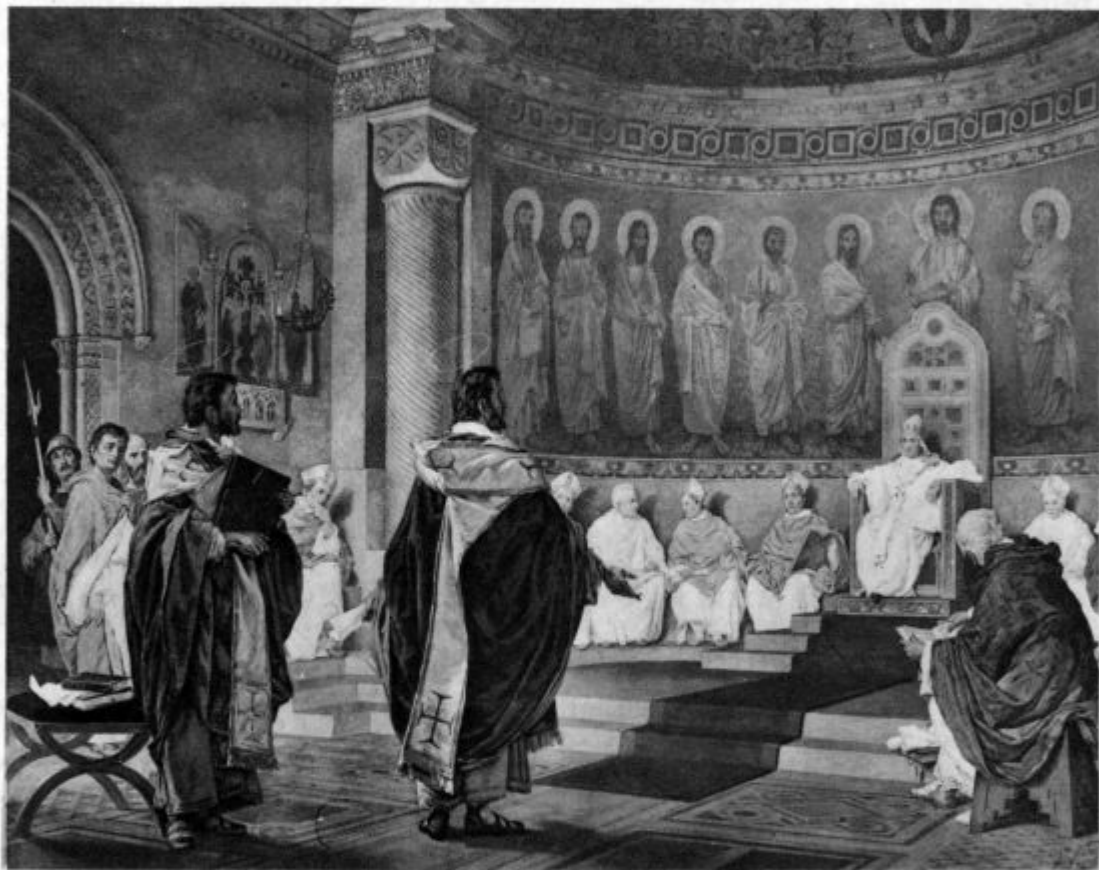
Mati razkazuje svojemu dve do tri leta staremu varovančku slike, razstavljene v njenem albumu ali razstavljene po

stenah stanovanja. Vsaka zanimlje, vsako bi rad prijel in nesel v usta; a nikjer se mu obličje tako ne zjasni, kot pri pogledu Matere božje z Jezuškom v naročju...

Mati pripelje otroka v cerkev. Vse ga miče in na vse strani vrti svojo kodrolaso glavico, da bi več videl in slišal. Tako poklekne pred tabernakelj, pa poklekne tudi pred oltar Matere božje. In glej! Zopet se mu zasmije obličje, zopet zaploska z ročicami, ko zagleda božjo Mamko z božjim Detetom v naročju.

In prične se izbira. Otroci krožijo z očmi in rokami, vsaka se jim zdi lepa in vsako bi radi. A ker smejo izbrati le eno, se morajo končno tudi odločiti le za eno. In glej! Povečini si izbero Mater božjo, naj bo že njeno Brezmadežno Spočetje, ali Vnebovzetje, naj bo malo bolj ali manj umetniško izdelana, da je le podoba Matere božje.

Čudno, kajneda, a vendar resnično. In takih in enakih prizorov nam bi znal vsakdo navesti, ki podrobneje opazuje mla-

Nobil.

Rim, Cerkev sv. Klementa.

Sv. brata Ciril in Metod pred papežem Hadrijanom II.

V šoli deli katehet pridnim učencem podobice v spomin. Postavi pa jih na preizkušnjo, kakšne podobice so jim najbolj všeč. Razloži torej svetnike: Sveto Klaro in sveto Ano, svetega Alojzija in svetega Frančiška in celo vrsto drugih svetniških podob; pa tudi podob božjega Učentka in vpodobljenih skrivnosti njegovih nauk ne manjka. Seveda so vmes tudi slike Matere božje, kakor so jo vpodobljali različni slikarji.

dino in njene težnje. Vsi ti prizori pa nam potrjujejo dejstvo, da vsak nepokvarjen otrok čuti neko posebno nagnjenje do Matere božje.

In če iščemo dušeslovnega vzroka temu pojavu, ga nam ni težko najti. Že zemeljska mati je otroku prva. Največja je ljubezen njegova do matere, neizbrisna mu ostane njena slika za vse življenje, pa tudi njena beseda mu ne izgine nikdar več iz spomina. (Dalje.)

Moški in mladeniški Marijini družbi v Ljubljani v Križankah za njen srebrni jubilej.

Janez Kalan.

Bili ste tako prijazni, da ste mi sporočili, da obhajate 29. maja t. l. 25letnico Vaše družbe in da naj tudi jaz, ki sem bil pri ustanovitvi družbe tudi zraven, za to prilikom družbi nekaj napišem »v spodbudo za nadaljnje delovanje«. Ker tiste dni nisem imel časa kaj več pisati, Vam napišem tukaj; saj utegne tudi drugim koristiti.

Kaj bi Vam mogel napisati »spodbudnega za nadaljnje delovanje«?

Nič boljšega ne vem, kakor to, kar se tiče jedra družbe samega. Kaj je namen Marijini družbi 1.) Lastno posvečenje, 2.) apostolsko delo. Oboje pa pod varstvom in s pomočjo Marije.

1.) Lastno posvečenje pod varstvom Marijinim. Da ne bom ponavljal starih in znanih reči, povem naravnost tole: »Bogoljub« je prejšnja leta že precej pisal o tako imenovani »Grinjonovi pobožnosti do Marije« in jo toplo priporočal. Pisana pa je o tem tudi cela knjižica v slovenščini. Jaz sem tisto knjižico prebral, če se ne motim, dvakrat. (Kdo jo je spisal, menda ni naznanjeno, ali sem pa pozabil, in bi rad izvedel.) Vse v knjižici se mi je zdelo resnično in lepo in sem tudi sklenil po tistem ravnati. Gospod, ki jo je sestavil, je storil zelo Bogu in Mariji ljubo delo. Ko bi le hotela veliko sadu roditi! — Vendar kar se mene tiče, moram odkrito povedati, ne da bi hotel dobrega gospoda pisatelja žaliti, da takratno branje ni napravilo name tako močnega vtiska kakor zdaj, ko sem dobil v roke o istem predmetu pisano obširnejšo nemško knjigo, ki ima 310 strani velike oblike; natančen prevod Grinjonove razprave, ki je pisana francosko. Seveda — saj je razumljivo, da debela knjiga lahko vse bolj natančno in nadrobno razloži kakor drobna. Ko sem to prebral, se mi je v glavi popolnoma posvetilo; spoznal in sprevidel sem potrebo, upravičenost, veliko lepoto in neprecenljivo korist takoimenovane Grinjonove pobožnosti. Saj pa tudi Grinjon na široko in na drobno razloži in učno (dogmatično) dokaže ter neovrgljivo utemelji upravičenost, lepoto in korist te pobožnosti. Vendar te pobožnosti nikar ne imenujmo več »Grinjonove«, kakor bi bilo to nekaj, kar si je samo ta mož izmislil; saj Grinjon sam pripoveduje, da to ni edino njegova po-

božnost, ampak našteva mnogo velikih Marijinih častilcev, ki so že pred njim to pobožnost gojili. Tudi je ne bomo imenovali »prava« pobožnost, — kajti tudi druge pobožnosti so prave, le ne tako popolne, — ampak tako kakor jo Grinjon edino prav sam imenuje: »Popolna pobožnost do Marije.«

Ko sem knjigo prvič prebral — zdaj jo berem že drugič — je bil sklep storjen: S tem moramo napolniti vso Slovenijo; vsaj vse njene Marijine družbe! Če bodo s tem duhom prežete, potem bodo res prave. In če je kdo poklican gojiti popolno pobožnost do Marije, so jo gotovo njeni družbeniki. Tisto »posvečenje« Mariji, ki ga tolikokrat molite, ne sme biti samo nekaj vnanjega, ampak mora prešiniti serce do zadnje žilice. In že pri otrocih bi bilo treba začeti, v Marijinem vrtcu! Potem bi bilo življenje naše mladine res Mariji posvečeno, po Mariji pa Jezusu; z drugo besedo: življenje naše mladine bi bilo tako, da bi ga bili mi in nebesa lahko veseli. Vedno ugibljemo, kaj bi mogli storiti, da bi našo mladino mogli ohraniti na pravem potu. V ta namen smo ustanovili Marijine družbe in Marijine vrtce. Toda popolnoma bodo vrtci in družbe svoj prelep namen dosegle le, če napolnimo in napojimo nje, oziroma njih člane z duhom popolne pobožnosti do Marije. »Blagor jim, ki hodijo po mojih potih!« Tako nam Marija sama pove. A to moramo vzeti popolnoma zaresno. Tako zaresno, kakor zaresno to vzame blaženi Ludovik Marija Grinjon sam.

Če govorim predvsem o vplivu te pobožnosti na mladino, s tem nikakor nočem reči, da ta pobožnost ni za starejše ljudi, kakršnih je v Vaši križanski družbi precej; saj je predvsem družba za može, potem tudi za mladeniče. Četudi je seveda najbolje, da človek že začetek svojega življenja posveti Mariji in po Mariji Bogu, ga vendar lahko posveti v vsaki starosti in tudi že na koncu svojega zemeljskega teka. In zato Tebi, družba-jubilarka, ki želiš od mene nekaj »v spodbudo za nadaljnje delovanje«, nimam priporočati ali za jubilej pokloniti boljšega kakor »popolno pobožnost do Marije«. Ne vem, v koliko ste pri družbi že doslej gojili to pobožnost; želim pa, da jo gojite odslej v

novih 25. letih družbenega obstoja, z vso vremo.

Da nekoliko popravim svoje pomanjkljivosti, ki sem jih iz človeške slabosti zagrešil kot škofijski voditelj Marijinih družb, pošiljam omenjeno knjigo Vašemu častitemu gospodu voditelju in še kakemu

drugemu gospodu, ki ima vpliv na vodstvo Marijinih družb, da knjigo pregledajo in proučijo. (Knjigo ni dosti prebrati, ampak preštudirati jo je treba.) Prepričan sem, da bodo iz nje dobili take vtiske in tako razveseljenje kakor jaz, in bodo potem tudi temu primerno ravnali. »Non recedat

Reynolds.

Molitev.

Montpellier.

laus tua de ore hominum,« »naj ne utihne tvoja slava iz ust ljudi,« te besede, ki so jih govorili oteti Judje svoji rešiteljici Juditi in jih sv. Cerkev obrača na Marijo, naj veljajo za nas tudi v tem oziru! Saj je Marija sama rekla in zapela: »Odslej me

Pošlji svojega duha — duha popolne pobožnosti do Marije — in prenovil boš obličje zemlje! Vesoljne zemlje in slovenske posebej!

Kako naj se to zgodi v resnici in v podrobnem, o tem bo treba še premišlje-

J. Alcazar Tejedor.

Sreča novomašnikovih staršev.

bodo blagrovali vsi rodovi zemlje.« »Naj torej ne utihne glas o popolni pobožnosti do Marije na Slovenskem! Naj doni ta glas po vseh slov. Marijinih družbah! Naj prodre v globine src — in srca bodo prenovljena!

vati in govoriti, da ne bo ostalo samo pri besedah.

To torej Ti imam, jubilarna družba križanska, »v spodbudo za nadaljnje delovanje« sporočiti ali pokloniti najprej. Za enkrat je to dosti. O drugem govorimo prihodnjič.

Srebrni jubilej

je obhajala zadnjo majnikovo nedeljo prva moška in mladeniška Marijina družba (križanska) v Ljubljani. Ustanovljena je bila 12. marca 1902. Prvih 44 mož in mladeničev je sprejel v družbo presvetli gospod vladika doktor Jeglič dne 29. maja 1902. Družba šteje sedaj 118 rednih članov.

Na predvečer jubilejnega dneva so družbeniki opravili molitveno uro v križanski cerkvi ter počastili najsvetejši Zakrament; naslednje jutro, 29. maja, so pa med slovesno sv. mašo, ki jo je daroval Msgr. dr. Ujčič, skupno prejeli sv. obhajilo. Za tem so obnovili

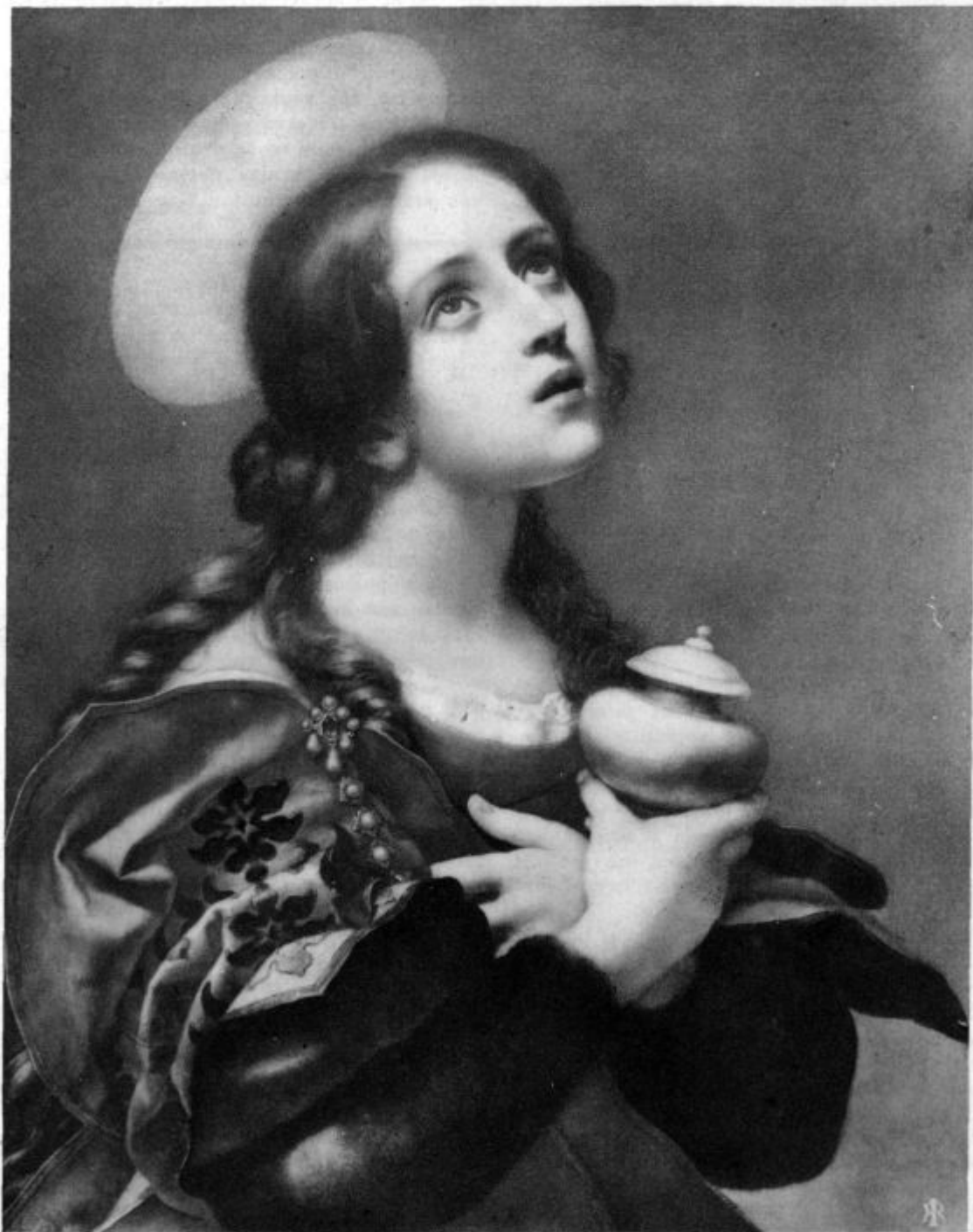
posvečenje in molili posvetilno molitev v čast presv. Srcu Jezusovemu.

Popoldne ob štirih so se zbrali k slavnostni akademiji z malo izjemo vsi v Ljubljani bivajoči družbeniki in povabljeni gostje v zgornji križanski dvorani, okrašeni z zelenjem, pred kipom družbene zavetnice Marije Pomčnice kristjanov.

Z molitvijo k Sv. Duhu je otvoril slavnostno zborovanje družbeni voditelj, prior p. V. Učak. Pozdravil je navzoče goste in vse zbrane družbenike, nato pa v daljšem, vznesenem govoru častital družbi jubilantini na

vztrajnosti, ki jo je kazala tekom 25letne dobe ob veselih in žalostnih dneh, ter našteval obilne milosti, ki jih je v tej dobi prejemale družba sama in po njej drugi. — Za njim je govoril p. Rajner, ki je čestital družbenikom na dokazih ljubezni nasproti Bogu in bližnjemu.

Nato so sledili pismeni pozdravi številnih prijateljev-družbe. Zanimivo je bilo zlasti poročilo o delovanju kongregacije v minuli 25-letni dobi. Prvi je vodil družbo svetnik J. Kalan. Pozneje so ji stali na čelu gg. križniškega reda p. Bern. Polak, p. Círil Lekšan, p. Rafael

Carlo Dolci.

Florence, Galleria Uffizi.

Sv. spokornica Marija Magdalena.

Grobljar, p. Rajner Erklavec in sedanjí nje vodja p. prior Učak, ki z malimi presledki vodi družbo skoro polovico njenega življenja. — Poročilo se spominja raznih prireditvev in božjepotnih romanj, posebno pa prekrasno uspele 300letnice Marijinih družb v ljubljanski škofiji, združene z blagoslovitvijo društvene zastave, dalje 50letnega jubileja proglasitve verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju in impozantnega Marijanskega kongresa. Pri vseh treh slovesnostih je ta kongregacija odlično sodelovala. Dalje se je družba v l. 1908. po deputaciji z zastavo pridružila prvemu slovenskemu romanju v Lurd ter udeležila v letu 1910. Marijanskega kongresa v Solnogradu. Končno omenja poročilo raznih

živahno delujočih odsekov: evharističnega, bolniško-podpornega ter Apostolstva sv. Cčila in Metoda, kateremu pripadajo kot člani vsi družbeniki.

Med posameznimi točkami sporeda je zapel družbeni pevski zbor več slavnosti primernih pesmi.

Okrog 6. ure zvečer smo v sprevedu odkorakali z zastavo na čelu v družbeno cerkev. Tu nam je z njemu lastno prepričevalno besedo govoril o pomenu prisege na Marijino zastavo osrednji vodja Marijinih družb. Končno je bilo na slovesen način sprejetih več novih članov. Sledile so še družbene molitve in litanije M. b. Zahvalna pesem je zaključila lepo jubilejno slovesnost.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

Oh, to je vendar prehudo! sem vzkliknil. Lopov, kakršen sem jaz, naj tukaj v cerkvi Boga preklinja? Bolje da grem takoj ven.

In sem pobegnil. Toda nepremagljiva moč me je zadržala, ko sem že imel roko na kljuki pri vratih. Moral sem se obrniti. In priklonil sem se k velikemu oltarju in rekel: Moj Bog, usmili se me! Dasi sem silno umazan grešnik, pridi mi na pomoč!

Zunaj sem čutil, da sem se nekoliko razvedril, kajti dejstvo je, ki ga ne morem preveč poudarjati: vselej sem se čutil olajšanega, in sicer neposredno, kadar sem na tak način zaklical k Bogu. Pred molitvijo mi je bilo srce stisnjeno v precepu; brž ko sem dobrega Učenika zaklical na pomoč, se mi je širilo ubogo izmučeno srce in sem čutil, da me prešinja žarek božje luči, ki me je razsvetlila na izprehodih po gozdu.

Ti veš, o neizrekljiva Ljubezen, bil sem — in upam, da sem še podoben ponižnemu cestninarju, o katerem si rekla v evangeliju (Lk 18, 13): »Cestninar pa je oddaleč stal in še oči ni hotel povzdigniti k nebu, temveč se je na prsa trkal, rekoč: 'O Bog, bodi milostljiv meni grešniku!'«

O božja previdnost, kako si mi bila v resnici naklonjena in kako si me neprenehoma obsipala z milostmi, dasi nisem bil vreden!...

Naslednjega dne mi je prišlo na um, naj se zaupam komu, ki bi me mogel razumeti. Takoj sem mislil na François Coppée-a, s katerim sem že kakih petnajst let prijateljsko občeval in čigar veliko dobroto sem že preizkusil. Poznal sem ga kot prepričanega kato-

ličana; bil sem torej siguren, da najdem pri njem izpodbude.

Obiskal sem ga in bil čudovito sprejet. Toda ne vem kakšna napačna sramežljivost me je zadržala in se nisem mogel odločiti, da bi mu popolnoma zaupal, kako mi je v duši. Vendar sem mu povedal, kako sem žalosten, kako se mi gabi življenje brez smotra in kako sem žejen dušnega miru.

Coppée me je večje potolažil. Bil mi je jako preprosti, stari, prizanesljivi in usmiljeni brat, kakor sem ga bil vaje poznati. Ko sem mu ves ganjen stiskal roko in se mu zahvaljeval, mi je rekel: »Mi katoličani imamo dolžnost pomagati, če nas kdo prosi. Glede Vas jo izpolnim tem rajši, ker vem, da v Vaših zablodah in zmotah ni prirojene izprijenosti. Ako bi Vam bilo dano verovati, bi vsekakor videli, da je nekaj vse drugače vzvišeno ko naše pisateljjevanje: Bog, ki nas tolaži v naših radlogah!«

Ah, odgovoriti bi mu bil moral: »Saj verujem... Že molim Boga, o katerem mi govorite, in le želim, mu bolje služiti.«

Molčal sem: nesmiselna ključavnica, ki sem jo imel na ustih, čim je šlo za verske stvari, se ni razklenila.

Vendar sem mu dve uri pozneje, ko sem ga zapustil, napisal pismo — najbrže ga je shranil — kjer sem mu naslikal svojo bol in kjer sem mu dal slutiti, da od vere nisem tako oddaljen, kakor je lahko domneval.

Ves ta čas sem se edino to pot drugemu razodel. Treba mi je bilo take dušne stiske, ki je izšla iz zadnjih krčev starega človeka

v meni, da sem se zaupal še nekemu katoliškemu prijatelju, o katerem bom kmalu govoril.

Nato sem zbolel. Gotovo mi v Parizu ni bilo po godu: vidno sem hiral, ker se mi je tožilo po gozdu in radi gmotnih skrbi. Slednje so bile vedno večje, ker nisem prav nobenega članka več dal protikatoliškim listom, katerim sem do tedaj dopisoval.

Za dušo mi je torej klonilo telo. V srcu me je silno zbadalo in časih me je tako dušilo, da sem bruhal kri.

Te bolečine popisujem tako natančno, ker sem se jih mahoma rešil, kakor boste videli, prav tisti dan, ko sem storil odločilni korak in stopil v Cerkev.

Po zdravnikovem nasvetu sem zapustil Pariz in se naselil v okolici v nekm majhnem kraju. Ni bilo prav na deželi, vendar sem tukaj imel nekoliko miru, tišine in nekaj drevja.

Dneve sem preživel, ležeč na trati v vrtcu, kjer so cvetele krvomočnice in vrtnice. Ljubko šumlja-joča topol mi je nad glavo zibala listje. Divno poletje 1906 me je prešinjalo z mehko in sinjo svetlobo. Ker sem bil za delo preslab in radi bedenja in izgube krvi oslavljen, sem po-legal po travi od zore do mraka. Bil sem tako izčrpan, da se nisem mnogo brigal za pretiranosti svoje bedne ljubice.

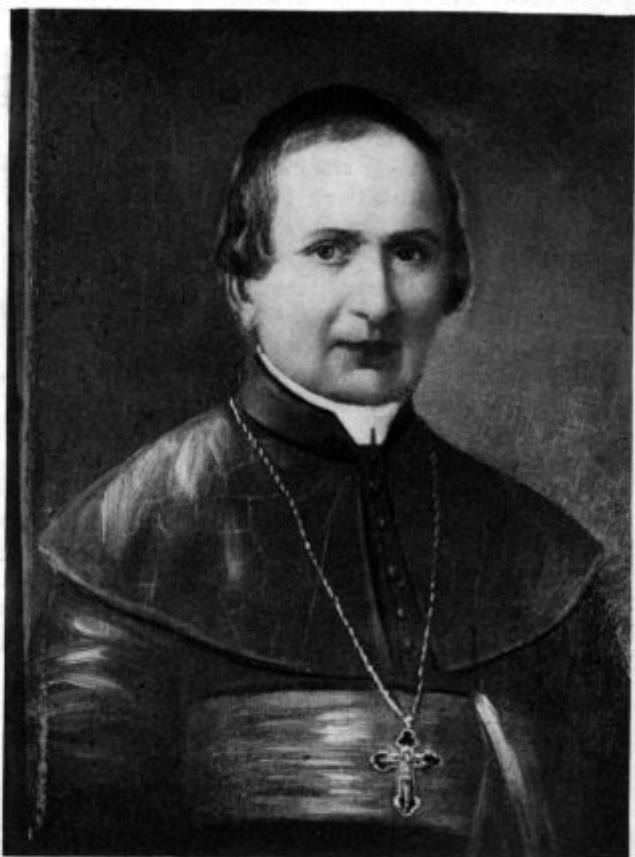
Uvideval sem, da so mi dobre telesne bolečine in da mi skoro izbrišejo prejšnje grdo-bije.

Potem so se mi čedalje bolj gabili tisti nagibi, ki so pri meni odločevali do tedaj, ko me je milost razsvetlila. Politične omame, pi-sateljska oholost in čutne strasti so se mi zdele kakor krokarji, ki več ne krokajo, od- kar se mi je vsak dan povzpel čudoviti slavo- spev molitve.

Ah, sem si govoril, pomisli na vsa tista leta, ko si tlačanal ničevim mikom! In ako te Bog ne bi bil po pravici kaznoval, in sicer manj nego zaslužiš, kdo ve, če se ne bi bil bržkone povrnil na pot pogubljenja?

Tako modrujoč bi bil zasovražil ljudi, ako se ne bi bil domislil, da telesne bolečine iz- ravnavajo zmote in grehe, v katere ljudje zaidejo.

Ker sem sam na sebi izkusil, kako se vsako grešno veselje in vsaka hudobija zoper Boga plačuje s telesnimi in dušnimi mukami, sem vzkliknil: Moj Bog, kaj je ta svet, ako ne močvirje, kjer se krvoločne in zvite zve-

Častimo škofa Slomška.

rine med seboj trgajo, kjer bi samo zlo vla- dalo, ako bi nas Ti ne vodil k Sebi z bo- lečino?

In sem sklepal — zlasti v urah, kadar me je bolezen huje trpinčila — glasno ponavlja- joč sijajne Baudelaire-jeve kitice:

Moj Bog, zahvalim Te! Božanstveno zdravilo za naše hudobije daješ nam bridkost; in najčistejše in najboljše to mazilo pripravlja grešnike na blaženo radost.

Jaz vem, da hraniš enega izmed prostorov med svetih legij blaženimi vrstami poetu, ki na večni pir ga vabiš korov: prestolov angelskih, gospostev in moči.

Jaz vem, bridkost edina nas poplemeniti, pekel in zemlja tega ne razjé nikdar; in če skrivnostni venec hočem si poviti, trpeti moram slednji čas in slednjo stvar.

In sem dostavil: Zahvalim Te, da si mi z nadlogami, s katerimi me tepeš, razodel, kako sem slaboten! Zahvalim Te, da si mi zlomil oholost, kažoč mi, kako ničeve so blodnje, ki sem jih vzljubil! Zahvalim Te, da si z milostjo izrednega usmiljenja zasul strašni mlamol, ki loči nas uboge grešnike, ždeče v mlaki pre- greh, od žarnih nebes, kjer kraljuješ v veli- častvu!

Tako sem molil in premišljeval meseca julija in avgusta. Vendar me to ni zadosti varovalo: stari brezbožni duh se mi je še enkrat in zadnjič povrnil.

Dokler sem bil jako bolan, nisem doživel nobenih takih napadov. Zdelo se je, da je Bog hotel prizanesti moji slabosti. Toda komaj se mi je začelo obračati na bolje in sem zopet prijel za pero, že sem naredil veliko napako.

Neka revija me je naprosila, naj napišem članek, čigar snov naj si sam izberem. Ker so mi člani že plačali, mi je bilo na tem, da se čimprej iznebim sprejete dolžnosti. Iskal sem snovi, da jo obdelam, kar mi pride pred oči odlomek Huysmansovih »Lurških množic«, ki ga je objavil neki drugi časopis.

Ko sem ga bral, mi je bilo, kakor da kletvine bruha iz mene. Takoj mi je prišlo na misel, da ga strupeno ocenim ne toliko z umetniškega vidika, kakor da osmešim versko čuvstvanje, ki je velo iz njega.

Tukaj moram poseči nazaj. Ko je izšla knjiga o Huysmansovi izpreobrnitvi »Na potu« (l. 1896.), sem bil popolnoma izpostavljen so-

cialistični in prevratni besnosti. Vendar me je tako živi in tako ganljivi popis bojev k Bogu vračajoče se duše globoko pretresel. Več dni sem neprestano mislil na to. Potem sem zoper zdravilni vtis, ki sem ga imel, z neko besnostjo objavil divje uničevalno kritiko o knjigi. Ko sta pozneje izšli »Stolnica« in »Sveta Lidvina«, sem zabredel v isti greh.

Toda kar je bilo razumljivo — in v nekem pogledu celo opravičljivo — tedaj, ko mi je duša potila bojeviti materializem, je bilo veliko manj sedaj, ko sem se že zarekel, da katoličanstva več ne napadem niti naravnost niti po ovinkih.

Naj bo kakorkoli, v duši se mi je nenadoma stemnilo. V treh dneh sem napisal zbadljivi članek, kjer sem brezmejno zasmehoval Huysmansovo izpreobrnitev in kjer sem, žal, sramotil sveto Devico.

Bilo mi je, ko sem članek končal in odposlal, kakor da se je pretrgala zavesa. Jasno sem zagledal svoj greh, zastudilo se mi je in vest me je silno zapekla.

Gotovo bi bil moral preprečiti, da ne bi izšel ta članek, ki sem se ga že iz vsega srca kesal. Ukrenil nisem ničesar, ker sem se malopridno izgovarjal, da nimam pravice ga vzeti nazaj, ker je že plačan.

Videli boste, kako me je malo pozneje trpinčil spomin na to grešno dejanje, kjer so se mi zgoščali zadnji upori zoper Cerkev.

Radi tega me Bog ni takoj kaznoval. Zdravje se mi je v resnici od dne do dne boljšalo. Še sem bil v srcu bolan, toda z druge strani se mi je povrnila vsa duševna čilost.

Morda mi je ta milost prišla iz dejstva, da sem še enkrat toliko molil, ker me je peklo, da sem — po udarjam, skoro nehote — zasmehoval Huysmansovo češčenje Matere božje. Čezdalje bolj sem si bil na jasnem, da Bog noče, da mi vera v duši zakrckne. Rekel sem mu: Pokazal si mi, da z menoj nekaj nameravaš, ker me z divno vztrajnostjo kličeš, dasi omahujem in padam. Stori, kar hočeš, z ubogim Retté-jem, ki Te ljubi in se Te boji in le želi, biti pokoren!

Poln takih dobrih misli sem sklenil vrniti se v gozd. V resnici sem bil srečen, da zagledam svoje brate drevesa, toda zlasti sem čutil, in sicer silno živo, da se mi v njihovi senci pripeti nekaj odločilnega.

Odšel sem torej v Arbonne. Končno, končno sem skoro učakal tisti

Ars.

Zakristija s spovednico, kjer je toliko spovedoval sv. duhovnik J. M. Vianney.

trezutek, ko me je božja milost na priprošnje svete Device izročila Cerkvi v naročje...

VII.

Vasica Arbonne nudi glede na Barbizon, Marlotte in druge kraje v okolici Fontainebleau-a to prednost, da je v počitnicah meščani preveč ne nadlegujejo.

Prometne zveze so precej težavne; parne cestne in druge železnice so mnogo kilometrov oddaljene; čitalnice, ciganskih godb in posetov gledaliških igralcev ni, zato mnogi ne vedo zanj ali ne marajo za tako letovišče.

Nagnjenje za samoto se mi je torej tukaj približno lahko utešilo. Vrh tega je vasica skoro od vseh strani obdana z gozdom, na čigar robu in v okolici je skritih veliko prelepih in zame tem dragocenejših točk, ker so malo poznane in često težko dostopne ter jih dolgočasni rod hribolazcev ne nadleguje.

Pod njih veličastnimi gozdi, sredi divjih pečin ne srečaš niti kolesarjev, ki tulijo, niti Angležev, ki korakajo in tako zamišljeno berejo Baedekerja, da ne utegnejo pogledati sotesk in planot, ki jih knjiga opisuje. Tudi ne srečuješ sredi razposajenih otrok skakljajočih meščank, ki se pomenkujejo o krojih in o kuhinji in zakričijo kakor kokoš, ko znese jajce, če se jim kopinje zapiči v krilo ali če belouška leze preko pota.

Uverjen, da me radi take karavane ne oblije kurja polt, sem takoj naslednji dan po svojem prihodu, dne 2. septembra, zarana vstal in stopil v gozd, čigar vejevje je v prazničnem šepetu valovalo skoro do praga gostilne, kjer sem se nastanil.

Žarna radost mi je napolnjevala srce, ko sem pozdravljal bore in breze, ki stoje ob potu, koder sem stopal, kakor vitki stebri, polni ljubke ubranosti, lahnih senc in v mahu spečih žarkov.

Stopal sem ves srečen, srkal smolnati vonj sokov, utrgal tu in tam bilko resja in kadar se mi je nizko vejevje lahko dotaknilo čela, me je kar ganilo. O priroda v gozdu, kjer dih božji veje, kako si se mi zdela materska in tolažilna!

Dospel sem v vznožje pečine Košutni rog... Tukaj me je kar ustavilo, kajti na vrhu sem zagledal kapelico in na njej kip naše milostne Gospe.

Če jo tako odspodaj vidiš, ji komaj razločiš oblike. Toda dobro sem jo poznal, ko sem često sedel na njenem podstavku in občudoval prelepo pokrajino, ki se vidi z vrha hriba.

Takoj mi je prišlo na um, naj grem h kapelici. Kajti radosti, ki mi je prekipevala du-

šo, se je pridružilo bolj živo nego kdaj poprejšto božje čuvstvo, ki je že nekaj mesecev prevladovalo v mojem notranjem življenju. Dosihtmal se nisem zatekal k dobri Materi, toda ko sem jo v gozdu tako nepričakovano srečal, sem uganil, da ji moram govoriti in mi pomore pri Bogu.

Brez obotavljanja sem pričel plezati na pečino, ki bi nje lego rad nekoliko podrobneje opisal. Prvič, ker sem se tukaj štirinajst dni pozneje božji milosti končno popolnoma vdal; drugič, ker nudi simboličen pomen, ki bi ga rad razvil.

Steza, ki se na Košutni rog vzpenja, se prične (na desni, ko greš po tako zvani Kravji sledi na Visoke planine) nasproti stari poseki, kjer je poginilo nekaj tršavih brez.

Pod reso, ki jo je prerasla, je steza skoro izginila in jo radi tega težko najdeš. Vendar jo spoznaš po tem-le znaku: pet tršastih borov stoji ob vhodu, dva srednje velika spredaj, za njima dva manjša in še eden precej visok. Na levi je dosti gosta hosta z iglastim drevjem, na desni pa grmovje, kjer štrli pusto bodičje in se dvigajo bele skale, ki segajo na jugu do zadnjih obronkov tega hriba.

Steza krene pod temni svod drug drugega tiščečih se borov, potem se prikaže na planici, nato se med krivimi brezami prične vzpenjati po ostrem in razrvanem pečencu. Spotikaš se ob koreninah, spodrsne ti na suhih borovih iglah, ki ležijo po tleh. Časih celo padeš. Sicer je pa važno omeniti, da je hoja tem težavnejša, čimbolj napreduješ. Nekateri odnehajo in se vrnejo, dospevši na pol pota.

Nato greš skozi globel, ki je polna zmedene, dolge, na solncu ogorele praproti in nadležnega kopinja. Dno votline se dvigajo ogromne skale, ki tako rekoč zapirajo pot. Skrbi te, kako jih preplezaš, kar zapaziš ozek hodnik, kamor se pot izgublja. Vzpenjaš se više in više in vedno z večjo težavo, kajti kopinje se te prijemlje in ti ne da naprej, šopi resja se ti valjajo pod nogami in te zadržujejo in nadležna mahovina ti zagrinja pot.

Še se vzpenjaš in že zadeneš ob prvo drevo, ki je na tleh in pot popolnoma zapre, ker je zgoraj kakor oblok pri mostu in dolge veje štrle iz njega. Oklevati ne smeš; drugače ne moreš naprej, kakor da se vržeš na četverice in poskusiš od spodaj.

Ko si to oviro premagal, si malone na polovici pobočja. Petnajst korakov više je na tleh drugo drevo, ki ga prestopiš brez posebne težave. Okoliška pokrajina se že na široko odkriva. Pot se vije kakih sto metrov strmo po skalnati steni. Nekoliko si odpočiješ in oddahneš, kajti treba bo še težavnega napora.

NAŠI VZORI

† Demšarjeva mama.

Dr. C. Potočnik. (Konec.)

Ko so otroci toliko odrastli, da so šli v Škofjo Loko ali v zavode v šolo, jih je vselej še enkrat pred odhodom zbrala pred domačim Marijinim oltarčkom, kjer sta jih oče in mati izročila Marijinemu varstvu, preden so šli od doma. Ni ga bilo pisma, da ga ne bi bila sklenila z besedami: Mariji te izročujoča mama. Zadnje pismo, ki ga je pisala svojemu sinu na bojnem polju l. 1918., je prav tako zaključila: »Marija naj te varuje in naj te pripelje srečno nazaj.« Marija ga sicer nazaj ni pripeljala, a varovala ga je vedno in upam, da sta sedaj oba — mama in sin — pri Materi. Ob nedeljah in praznikih je po končani službi božji vselej, če ji je le čas dopuščal, pokleknila še pred Marijino podobno v župni cerkvi in izročila njenemu varstvu svoje najdražje, svoje otroke.

Vsem otrokom je priporočala, naj se vpišejo v Marijino družbo. In res so bili vsi pod njeno zastavo. Kadar je prišel dan sprejema, je pisala vsakemu posebno pismo, v katerem ga je opozarjala na važnost te posvetitve Materi božji. »Iz vsega srca Ti častitam,« se glasi eno tako pismo, »k sreči in časti, da si postal Marijin sin. Varovala Te je dosedaj, zato ji pa moraš biti tudi Ti hvaležen ter se vedno truditi, da ji boš s pridnostjo in z zglednim življenjem vračal njeno ljubezen.«

Leto 1922. ji je prineslo izredno veliko veselja; eden izmed njenih sinov, Anton, je vstopil v družbo oo. jezuitov, drugi, Janko, pa je 2. julija istega leta na Brezjah pred Marijinim oltarjem daroval prvo nekrvavo daritev. O kako je bila takrat vsa srečna in blažena rajna mama. Nič ni mislila na trude in žrtve in na svet, njena duša je bila vsa pri Bogu. Vsa njena prošnja in zahvala je veljala tudi sedaj za Bogom Materi božji. Preveč značilno je pismo, da bi ga mogel zamolčati, pismo namreč, ki ga je prvi v njeni letošnji bolezni naslovil na svojo mater, a ga ni dobila več v roke, ker jo je Gospod prej poklical k sebi. Vedno mu bo ostal v spominu — tako piše — tisti večer, preden je odšel v samostan. »Ko sem dobil karto iz Ljubljane, naj vstopim, sem prišel za

Vami v sobo in Vas dobil klečečo pred Marijo. Nisem tedaj gledal v Vaše srce, a sem vendar tako dobro čutil, kar ste Vi takrat čutili, ko ste me Mariji in Jezusu res popolnoma in dejansko žrtvovali in darovali iz čiste ljubezni: »Še preden si bil rojen, sem te posvetila Mariji, sedaj te pa ona res hoče imeti. Njej te izročam. Ves bodi njen in njenega božjega Sina.«

Še eno važno dolžnost, ki jo imajo starši do svojih otrok, naj tukaj spomnim: Vestno morajo čuvati nad poverjenim jim zakladom. Mati mora vedno vedeti, kje je njen otrok, in vedeti, kaj dela. Koliko otrok postane žrtev pohujšljivih tovarišev, če starši niso dosti pazljivi. Prav zato pa rajna mama ni pustila, da bi hodili otroci daleč proč od doma, in tega jim tudi ni bilo treba posebno zabičavati, saj so itak bili najrajši doma, ko je vladala v celi družini prava krščanska ljubezen otrok do staršev in staršev do otrok.

Prav tako so starši pazili, da ni prišla v hišo kaka slaba knjiga ali slab časopis. Vendar otrok hoče in tudi mora kaj čitati. V ta namen so imeli doma lepo knjižnico. Pa si otroci niso smeli knjig sami izposojati, ampak so morali vedno dobiti dovoljenje od staršev, ki so presodili, če je knjiga primerna za tisto starost ali ne. Ko so šli otroci od doma v šolo, spet glavna skrb, da pridejo k poštenim krščanskim družinam, in pozneje je vseh šest sinov študiralo v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano. Skrbna pisma in pobožna molitev je tudi sedaj podpiralo delo drugih vzgojiteljev.

Kot je Gospod preskusil njeno ljubezen v trpljenju v njeni mladosti, prav tako tudi na večer njenega življenja. Telesnega in dušnega trpljenja zelo veliko. Že itak bolj slabega zdravja jo je zadnja leta bolezen večkrat za dalj časa položila na bolniško postelj. Spet je pri Mariji iskala pomoči: »Marija, ne radi mene, ampak radi otrok me pusti še živeti, ko še vsi matere tako potrebujejo.« Kolikokrat je v prejšnjih letih ponavljala to molitev.

Ko je pa letos 18. januarja legla, je povedala domačim: »Boste videli, iz te postelje ne bom več vstala.« Njena duša je bila za smrt dobro pripravljena, saj ji misel na smrt ni bila tuja. Pred več leti je že pisala svojemu sinu: »Kmalu se bo treba ločiti in dati račun od sedanjega hiševanja.« Ali pa besede, ki jih je zapisala na rob razglednice: »11. 11. 1911. Čez 200 let bo spet toliko 1. Toda, kje bomo že mi takrat? Zato pa živimo tako, da bomo lahko takrat rekli: 200 let en sam trenutek!« Tako se je bila z mislijo na smrt že zgodaj sprijaznila, posebno pa še zadnja leta, ko je čutila, da vedno bolj peša.

Tudi v bolezni svojih otrok ni pozabila. Ni jih bilo vseh doma, pa je vendar mislila na vse. Ko so se ji bližale zadnje ure, je še za vsakega poslala vročo pro-

šnjo k Gospodu in k Mariji, za vsakega je imela poseben materinski blagoslov. »Prosim, pokažite mi še enkrat fotografijo cele naše družine.« In so ji jo dali v roke. S pogledom je šla od enega do drugega, za vsakega še enkrat pomolila, ga blagoslovila in poljubila. »Bodite tako dobri,« je rekla domačim, »in dajte mi mojo družinico s seboj v grob, da bomo skupaj počivali.« — »Veste, kaj je sedaj v teh težkih smrtnih urah zame posebna tolažba? Vsa sem srečna in potolažena, ker sem dva svoja otroka popolnoma posvetila Gospodu.« — V soboto zvečer, na Marijin dan, 22. januarja, je mirno zatisnila svoje oko in odšla po zasluženno plačilo k nebeški Materi na Srce Jezusovo.

Take so naše krščanske matere-mučenice. Daj Bog, da bi jih imeli veliko!

Po svetu

Zlata maša. O priliki papeževe 70 letnice je imel 75 letni kardinal-državni tajnik Gasparri svojo zlato mašo. Tako sta bila oba vrhovna voditelja svete katoliške Cerkve združena isti dan kot jubilaranta, kakor sta oba dva neupognjeno združena v službi in delu za kraljestvo Kristusovo na zemlji.

Ponos univerze. Vseučilišče Notre-Dame v Ameriki ima 2200 katoliških dijakov. Od teh jih pristopi k sv. obhajilu vsak dan povprečno 1028. Pred 4. leti je bilo dnevnih obhajancev 785. Kako lep napredek!

Krščansko gledišče namerava ustanoviti skupina katoličanov v Londonu. Predstave bodo imele verski značaj. Vršile se bodo ob dopoldanskih urah.

Močno prizadeto misijonstvo na Kitajskem se ne bo tako urno opomoglo, kajti med sedanjo meščansko vojsko je bilo razdejanih več postaj, nego smo prvotno izvedeli. Mlada, razdivjana druhal brezvestnih ljudi je rušila cerkve in misijone pod pretvezo, da je krščanstvo privedlo v deželo tuje posadke, da izpodkopa narodni značaj Kitajske. Kjer ni rednega vojaštva, so vsi tujci v nevarnosti pred plenečimi tolpmami. Mnogokje so ti divjaki spre-

menili svetišča v hleve, so oskrunili svete podobe in mašno obleko. Škofovsko hišo, semenišče, ženski samostan in dvojno sirotišče v Foochow-u so razdrli. V eni teh hiš je bilo 20 deklic umorjenih, druge pa prodane. Misijonarji so bežali v hribe, kjer so mogli, nekateri so bili sprejeti na ladje.

Boj za šolo. V Nemčiji so praznovali nedeljo, 24. aprila, kot šolsko nedeljo. Ta dan so duhovniki čitali v cerkvi pastirski list o šolskem vprašanju. V listu se terja za otroke katoličanov taka šola, ki ustreza vsem katoliškim zahtevam. Škofje opominjajo katoličane, naj se ne udajo, marveč gledajo na pogumne Holandce, ki so se 70 let borili za svoje šole.

Budimpešta žrtvuje tudi za cerkve. Mestno zastopstvo v ogrskem glavnem mestu je za to leto povišalo mestni prispevek za cerkvene stavbe od 400.000 na 800.000 pengő. (Pengő je nov ogrski denar, ki velja dobrih 10 Din.) Poleg tega je mesto dovolilo 40.000 pengő za zidavo »Doma duhovnih vaj«. Predsednik krščanske soc. stranke Karel Wolf je utemeljeval svoj predlog s tem, da je izjavil: »Dušno pastirstvo je važnejše kot je negovanje telesa; ako se zida več cerkva, ki so potrebne, se bo s tem izboljšal tudi položaj na socialnem polju.« Točasno se pripravlja stavivo za 16 novih svetišč.

Marija, Kraljica države Chile. Dočim vlada v Mehiki, kjer se šopiri brezvestni frama-son Calles, nered, meščanska vojna, žalost in stiska — velja država Chile kot najbolj urejena, zares v pravem smislu napredna in srečna dežela latinske Amerike. Krščansko mišljenje in čuvstvovanje ondotnega ljudstva se očituje osobito v pobožnem češčenju Matere božje. Koncem septembra l. l. je bila v mestu Santiago Marija kronana kot Kraljica chileške svobodne države.

27 krat čez Ocean. Ameriška pisateljica Emily Barton je letos že 27 ič napravila nelahko potovanje z ladjo čez morje v Rim, da je mogla velikonočne praznike obhajati v svetem mestu in prejeti od papeža sveti blagoslov. Pogumna in globokoverna pisateljica je že 78 let stara.

Katoliški shod so imeli na Dunaju od 8. do 15. maja. Stotisoči navdušenih katoličanov so se udeležili slovesnosti. Z veseljem in ponosom so poslušali ognjevitve govore svojih katol. voditeljev, predvsem kardinala Piffila. Časopisi so zopet zmagoslavno poudarjali: To je katoliški Dunaj, to je katoliška dežela, kakor je vsekdar bila.

Truplo sv. Karla Boromejskega je še nestrohnjeno in dobro ohranjeno. O tem se je prepričala komisija, ki je te dni v milanski stolnici vpričo družine Boromejcev odprla grobnico svetnikovo. Jezik njegov so vložili v poseben »relikviarij« (shrambo za svetinje), nato so grobnico zopet zaprli in zapečatili. Truplo svetnikovo je odeto v škofovsko obleko in posuto z dragulji. Sv. Karel Boromejski je živel l. 1538—1584. Kot škof v Milanu je spremenil svojo hišo v bolnišnico, ko je razsajala v mestu kuga in lakota. Rekel je: »Ni treba, da bi postal star škof, marveč da sem dober.«

Na Westfalskem je umrl (blizu Hamborna) župnik in novoimenovani prošt Viljem Köster, znani prijatelj Slovencev. Plemeniti pokojnik je bil pravi oče slovenskih rudarjev na Westfalskem; pomagal jim je z nasvetom, s tolažbo, molitvijo in s tem, da jim je ustanavljal dobra društva. Prvo slovensko društvo, ki letos praznuje že 25 letnico obstoja, je ustanovil † Köster, ki je bil prišel svoj čas trikrat na Slovensko, da se je med nami naučil slovenskega jezika. Občudovanja je vredna takavna, ki ga je podžigala, da je mogel pastirovati med Slovenci v njihovem maternem jeziku. Naj počiva blaga duša v miru!

»Raj« — na Ruskem. Poglejmo za trenutek skozi vrata v ta »paradiž«. Kaj vidimo? Najmanj 170.000 otrok, ki so brez strehe in varstva. V Moskvi in Petrogradu se mladina iz teh vrst kar združuje v roparske tolpe. — Kako je sovjetska vlada prišla do krmila, ka-

žejo številke, ki vzbujajo grozo. Umrjenih je bilo: 14 škofov, 1219 duhovnikov, 9000 zdravnikov, 320.000 vojakov, 13.000 kapitalistov, 355.000 meščanov, 193.000 delavcev, 815.000 kmetov. To so uradne številke. Koliko jih je pomorila lakota, stiska in pomanjkanje! To je paradiž — brez Kristusa!

Kardinalu Karlu Perosi-ju so morali odrezati levo nogo. Njegov brat je znani skladatelj Lavrencij Perosi. — Kardinal Schulte (Kolín) je vsled prenapornega dela obolel. Zdravniki zahtevajo, da mora nekaj časa docela mirovati.

Za knezoškofo v Gradcu je imenovan bivši vojni župnik in apostolski upravitelj dr. Ferd. Pavlikovski. Znan je kot odličen govornik in organizator. Star je šele 49 let in je torej najmlajši škof v Avstriji.

Tajni in javni konzistorij (posvet) pri papežu je bil 20. in 23. junija. Za kardinala je določen belgijski metropolit in nadškof Msgr Ernest van Roey, naslednik slavnostnega kardinala Mercier-ja v Mehlinu, in Msgr Avgust Hlond, nadškof gnezenski in poznanjski. Hlond je član salezijanske družbe.

Nova cerkev na čast sv. Terezije Det. J. je bila posvečena v Newyorku. To je že četrta cerkev, ki je sezidana v Ameriki na čast ljubljenci Mali Cvetki.

»Regina pacis«: »Kraljici miru« bo posvečena nova veličastna cerkev, ki jo zidajo v predmestju Rima — v pristanišču Ostia ob Tirenskem morju. Ostia je narastla naravnost v mesto, polno vil in drugih novih stavb, zato je bilo potrebno tudi novo svetišče, ki je dolgo 60 m. Križ na kupoli bo električno razsvetljen, kot simbol in znamenje bližnjega krščanskega Rima.

300 letnico zavoda za širjenje vere so praznovali v Rimu 24. maja. Na Damazovem dvorišču v Vatikanu je bila slavnostna akademija; gojenci kolegija (zavoda) Propagande so imeli primerne nagovore v 29 jezikih. Navzoči so bili s papežem vred vsi v Rimu biva-joči kardinali, številni prelati, diplomatski zastopniki in bivši gojenci iz raznih delov sveta.

Kip sv. Terezije Det. J. na Vatikanskem vrtu. 17. maja so imeli v Vatikanu domačo slovesnost, ko je bila blagoslovljena in postavljena na papeškem vrtu podoba sv. Male Cvetke. Kip so poslale svetemu očetu Karmeličanke iz Lisieux-a, kjer je živela in se posvetila redovnica sv. Terezija. Molitve je opravil papež Pij XI. ob navzočnosti karmel. kardinala Vico, francoskega poslanika in odličnih prelatov. Pod podobo je napis: »Posuit me custodem in hortis vaticanis. XVII. maii 1927, Pius P. P. XI.« — (Postavil me je za varuhinjo Vatikanskega vrta 17. maja papež Pij XI.)

Mehika. Doslej je framasonska vlada pregnala 16 škofov; 7 je zaprtih, oziroma pod nadzorstvom, šest pa skritih. — Čuje se, da so se že ožji privrženci Callesovi naveličali nečloveškega preganjanja in da ga zapuščajo; nasproti pa raste število katoliških bojnikov za zmago sv. Cerkve.

Po domovini

Koncem šmarnic je dobila ljubljanska stolnica novo sliko v okvir velikega oltarja. Slika predochuje Mater božjo, sedečo na prestolu z božjim Detetom v naročju. Blagoslovljena je bila pri šmarnični pobožnosti dne 29. maja. Slikarica gospa Helena Vurnikova se je potrudila, da je ustvarila dovršeno umetnino. — Majniške slovesnosti so bile tudi v tem letu privlačne. Kar splošno hvalijo v nemo, s katero se je tudi ljubljansko občinstvo udeleževalo šmarniških govorov in šmarniških pobožnosti. Da živahna in razposajena mladina ne bo zlorabljala takih prilik v neprimerne in obsodbe vredne namene, bodi v bodoče skrb vseh, ki morajo skrbeti za lepo vzgojo in za dostojno vedenje mladostnih oseb, osobito pa naloga staršev in učiteljstva.

Najvažnejše šele pride. Veliko otrok — tudi že starejših — je prejelo o binkoštih zakrament svetega potrjenja. Mnogo je bilo birmanih po deželi že prej, drugi pridejo še na vrsto. Hvala botrom in botram za trud in stroške, ki so jih prevzeli iz ljubezni do mladine. A glavna naloga šele pride. Postali so duhovni starši. Kot taki se morajo zavzemati za svoje birmske otroke zlasti, kadar so v nevarnostih za versko življenje. Potrjevati so jih dolžni v krščanskem življenju z besedo in zgledom. — V ljubljanski škofijski cerkvi je bilo o binkoštnih praznikih birmanih 1545 otrok in mladostnih oseb, v Mariboru 861, v Celju pa 410.

Novi grobovi. Nenadoma je 7. jun. od kapi zadet umrl Anton Kreč, župni upravitelj v Čatežu ob Savi. Star je bil 49 let. V Čatežu je služboval od l. 1919. dalje. Veliko se je trudil za popravilo cerkve in za zidavo župnišča. Pokojni je bil povsod, kjer je služboval, izredno čislán, ker je bil sila blagega srca in mirnega značaja. — Dne 14. maja se je preselil v večnost Fr. Planinc, župnik pri Sv. Bolfenku pri Središču o. D. V težki bolezni je zelo trpel. Star je bil 54 let. R. i. p. — 30. majnika je končal tek zemeljskega življenja Leopold Turšič, mestni župnik v Krškem. Bilo mu je šele 43 let. Kal bolezni si je nakopal v vojski, ko je služboval kot vojni duhovnik na raznih frontah. Dokler je bil

zdrav in čil, je bil med prvimi delavci na prosvetnem torišču. Služboval je v Logatcu, na Vrhniki in St. Vidu n. Lj. Zadnja leta je pridno sodeloval kot pesnik pri naših mladinskih listih. Ko je bolehal — je moral hkrati trpeti tudi mučno pomanjkanje. Duhovsko podporno društvo mu je priskočilo parkrat na pomoč. N. p. v m.!

Za dekana konjiške dekanije je imenoval iavantinski knezoškof dr. Karlin, Fr. Tovornika, arhidijakona v Konjicah.

Odlikovanje. Duhovnim svetnikom sta imenovana gg. Fr. Oswald, katehet v Idriji, in Peter Likar, župnik na Gorah pri Idriji.

»Ne preklinjaj! Ne govori nespodobno!« Deščice ali listke s tem napisom morajo imeti nabite na vidnih prostorih vsi lastniki gostiln, kavarn in točilnic v kamniškem glavarstvu. Ondotni glavar dr. Ogrin se opira na § 11 naredbe z dne 20. aprila 1854. drž. zak. št. 96 in na § 54 obrtnega reda. Še bolj pa velja v tem oziru božji paragraf, ki ima 10 točk!

Tabor mož in fantov iz vojne, ki so toliko dolžni Mariji, bo letos dne 21. avgusta, na 11. pobinkoštno nedeljo, in sicer zopet na Brezjah. Če bo vreme količkaj ugodno, bo ta dan zopet dan slavlja, močatosti, zvestobe in nemejenega zaupanja do Boga in do Marije. Možje, zabeležite že sedaj ta dan! 21. avgust je naš!

Dopisi

Sv. Jernej pri Ločah. Lani na god Marijinega darovanja se je dekleška Marijina družba slovesno posvetila presv. Jezusovemu Srcu. Po skupnem obhajilu in po govoru o namenu in pomenu posvetitve so dekleta z gorečimi svečami v rokah glasno in pobožno molila posvečilno molitev. 25. marca smo pa na novo sprejeli v družbo 12 deklet. Lansko leto smo jih žalibog morali nekaj tudi odsloviti, ker niso bile družbi v čast. Gnila jabolka je treba za časa odstraniti, da ne okužijo tudi zdravih. Dve pridni družbenici smo pa to zimo vpregli v zakonski jarem. Upamo, da ga bosta lahko nosili, ker sta obe dobili dobre, poštene ženine. Družba oskrbi vsako leto po dve predstavi na šolskem odru. Nauk ima družba vsak mesec na dan skupnega sv. obhajila. Po nauku je navadno podučen sestanek v župnišču, ki se ga dekleta v lepem številu udeležijo. Če bi imeli lastne prostore za take shode, bi gotovo bilo še več zanimanja, še več življenja. Število »Bogoljubov« in »Glasnikov« in tudi drugih dobrih listov se je letos v župniji znatno pomnožilo. Družba ima tudi precej denarja naloženega in rada pomaga pri raznih dobrotelčnih zadevah.

Sv. Jakob ob Savi. Naj se tudi naša deklška Marijina družba po dolgem času nekoliko oglasi. Najprej bodi omenjeno, da nas je lansko leto zaradi bolehnosti oči zapustil naš dobri, skrbni in vestni voditelj Anton Jemec, ki nas je vodil neutrudljivo celih 18 let. Bog bodi za vse trudapolno delo plačnik! Dobili pa smo drugega prav tako vnetega voditelja in sicer duh. svetnika Avgušтина Kollerja. Shode imamo redno vsak mesec za M. D. deklet, žena in tudi tretjega reda. Svete zakramente prejemajo mesečno vse članice, pa tudi pogostnega svetega obhajila se jih precejšnje število udeležuje. Molitveno uro imamo vsako nedeljo pred Najsvetejšim. Vsak prvi petek se dekleta pa tudi drugi častilci Srca Jezusovega v obilnem številu udeležujejo spravnege sv. obhajila. Moli se tudi vsak prvi petek pred sveto mašo molitvena ura. Misijonov se večkrat radi spomnimo. Omenjamo, da je ena družbenica oskrbela dva nabiralnika v prid misijonom. Pa tudi pri shodu smo pobirale prostovoljne prispevke za misijone. Družbenice se splošno precej dobro držijo. Nekatero so same odstopile, nekaj jih je pa bilo izključenih, ker jih je motil vabljeni svet.

Sv. Jedert nad Laškim. Presenetila nas je žalostna vest, da je na god Marije Pomočnice kristjanov, umrla (v Ljubljani) Anica Marinkova, članica naše družbe. Bila je hči veleposestnika. Po smrti staršev sta jo vzeli k sebi njeni teti, ki sta jo tudi postavili za dedinjo. Bila je bistroumno dekle, živahna, bogoljubna; rada je imela kak govor v deklški zvezi, pozdravila z lepo pesmijo nov zvon. Srce jo je vleklo v samostan. Vsa srečna je bila ob sprememu k usmiljenkam in takoj izjavila, da se v svet ne vrne več. A nakopala si je sušico, ki jo je, še ne 20letno, spravila v grob. Majeva kraljica si jo je presadila v svoj rajski vrt.

Dob. Prvo nedeljo julija (3. 7.) praznuje deklška Marijina družba v Dobu dvajsetletnico obstoja. Družbo je ustanovil takratni kaplan v Dobu, sedanji stolni kaknonik dr. Al. Merhar, ki je obljubil, da pride na proslavo. Na praznovanje in prireditve 3. julija popoldne so vljudno vabljene vse sosednje Marijine družbe deklet.

Braslovče. Prvega maja smo spremili na zadnji poti blago, šele 23 let staro učiteljico gđc. Anico Medved. Bila je zvesta kongregantinja, pravi Marijin otrok. Zavedajoč se odgovornosti polnega vzgojnega poklica, ki si ga je izvolila kot učiteljica, je mladini dajala lep zgled globokovernega, praktično krščanskega življenja. Pogosto je pristopala zlasti k sv. obhajilu. Rajna gđc. Anica je bila izborna pevka; z neutrudljivo požrtvovalnostjo je sodelovala pri pevskem društvu v Braslovčah. Bila je tudi članica pevskega društva v Ljubljani. Z milim, ljubkim glasom je rada pevala

v božjo slavo in v čast Mariji. Bila je tudi izredno vesele narave, »otrok solnca«, ako se smem tako izraziti; a ta prikupljiva naravna veselost je prihajala iz nedolžnega, odkritosrčnega srca, zato je blagodejno vplivala na druge. Da, še celo kruta smrt ji ni iztrgala veselih potez nedolžno se smehljajočega obraza. In kako lepo se je na smrt pripravila. Po nenadni, kratki mučni bolezni, vdana v voljo božjo, je prosila za sv. popotnico: »Prinesite mi Jezuščka. Umrla bom!« S srčnim hrepenenjem in ganljivo je prejela tudi v bolezni večkrat sv. obhajilo. V bolečinah se ni pritoževala. Vedno je ponavljala: »Kakor je božja volja!« Kako priljubljena je bila pokojna v Št. Andražu, kjer je tri leta delovala kot učiteljica, je pričal dan njenega pogreba. Udeležilo se ga je mnogo občinstva in šolska mladina. Ko se je župnik iz Št. Andraža poslovil od rajne, je zaplakala mladina, kot da izgubi miljeno mamico. Bil je to prizor, ko nobeno oko ni ostalo suho. Počivaj v miru, blaga vzgojiteljica!

Št. Janž na Dravskem polju. Hvala Bogu, tudi v našo župnijo so prisijali topli žarki milosti božje. Lansko leto meseca aprila, smo imeli sv. misijon; letos so nam oskrbeli duhovne vaje kar po vrsti za vse štiri stanove. Posebej pa so bile deležne te dobrote dekleta Marijine družbe. Vodil jih je misijonar g. Matija Čantala iz Grobelj pri Ljubljani. Oj, kako so bili srečni tisti dnevi! Čeprav so nam mrzli zimski vetrovi nagajali in nas pretresali do kosti in mozga, vendar nismo hotele ostati doma. Sredi cvetočega majnika t. l. smo spremili k večnemu počitku vzorno in pridno članico in svetovalko Marijine družbe Miciko Beras. Že par let jo je mučila zavratna jetika, ki ji je izpodkopala mlado življenje. Toda kljub hudi bolezni se je pokojna Micika pridno udeleževala shodov in skupnega sv. obhajila. Bila je ponižna, mirna; res pravi vzor Marijinega otroka. Na mrtvaškem odru jo je krasilo obilo majniškega cvetja; tudi njen zadnji dom je posejan s svetlicami. — Nekaj družbenic je stopilo v sv. zakon, nekaj suhih vej je pa odpadlo. Veliko drugih je ostalo še pridnih in zvestih Mariji. Ti, o Marija, nas varuj in podpiraj s svojo mogočno priprošnjo!

Trebelno. Na osmih vozeh se je odpeljala 18. majnika romarska skupina trebelskih članic Mar. družbe na majniški izlet v »Lurd« pri Št. Jerneju. Pridružilo se je tudi par tovarišice iz Trebnjega. Vozovi so bili majniško okrašeni. Pevski zbor je krajšal čas dolge vožnje. Poročevalka teh vrstic je napravila to pot že tretjič in sicer v zahvalo za prejeto zdravje. Božjast, ki jo je mučila v mladosti, je popolnoma ponehala po prvem obisku kapele. Med sv. mašo je 40 članic pristopilo

k sv. obhajilu. Po sv. opravi so si udeleženske ogledale še svetišče v Pleterjah, kjer je velika naselbina redovnikov kartuzijancev.

Studenec pri Sevnici. Kratko poročilo o delovanju dekl. Mar. družbe: Na Svečnico so članice uprizorile čedno igro »Imelda«. — Za 25 letnico smo bile deležne milosti duhovnih vaj. Vodil jih je dr. Valjavec iz Ljubljane. Ob sklepu, 1. maja, so se družbenke ob Mar. oltarju s prižganimi svečami v rokah posvetile božjemu Srcu Jezusovemu. Na binkoštni ponedeljek so članice predstavljale žaloigro »Vestalka«.

Sv. Ana v Slov. goricah. Dne 26. maja je bila pri nas kanonično ustanovljena deklinška Marijina družba. Prej smo imeli le tako imenovano »križevsko« družbo. Sprejetih je bilo 75 deklet. To je bil za nas dan veselja, ki smo ga tako željno pričakovale. Obljubile smo naši nebeški Materi trajno ljubezen in zvestobo. Pridite še tudi druge pod zastavo Marijino; Marija vas vabi in kliče!

Rajhenburg. Pa še od nas nekaj! Na praznik Marije, Pomočnice kristjanov, se je tudi tukajšnja Mar. družba udeležila izleta na Radno, kjer se je skupno šest praporov poklonilo naši ljubi Materi. Slovesno službo božjo smo imeli na prostem. Po popoldanskem govoru so se vsi navzoči razvrstili v procesijo s kipom Marije Pomočnice. Nato se je vsa skupščina zbrala v dvorani k prijetni zabavi. Ko je bil spored zaključen, so družbenke neutrudno pevale ob Marijini podobi.

Ubelsko pri Postojni. Tudi v našo pod skalnatim Nanosom skrito in samotno duhovnijo se je naselilo Marijino kraljestvo. V nedeljo 22. maja smo imeli v naši skromni, a za to priliko lepo ozaljšani cerkvi ganljivo slovesnost: prvi sprejem deklet v novo ustanovljeno Marijino družbo. Prišel je k nam dr. Mirko Brumat iz Gorice, ki je po poučnem in navduševalnem govoru sprejel 24 deklet v družbo. Prisostvovali sta Marijini družbi iz Hrenovic in Slavine, vsaka s svojo zastavo. O, da bi ta deklinška srca ostala vedno tako goreča ljubezni do Marije, kakor so bila ta dan!

Razno.

Junaška nesebičnost. Rimski list »Osservatore Romano« je objavil poročilo iz Manile (Filipinski otoki v južnem Kitajskem morju) o parniku »Hoihing«, ki se je meseca marca t. l. vsled viharja potopil blizu otoka Negros. Na parniku se je vozil tudi škof Kloskey, ki se je izkazal kot junaka krščanske ljubezni. Dasi mu je bil ponujen prostor v rešilnem čolnu, je vztrajal na ladji do zadnjega in dal prednost vsem potnikom, ki jih je osrčeval in blago-

slavljal. Sele v trenutku, ko se je parnik pogrezal, je skočil zadnji s kapitanom v razburkane valove. Morje je bilo tako divje, da se motorni čolni niso mogli približati. Škof in kapitan sta se držala nekega zaboja, ki so nanj iz nekega motornega čolna vrgli dolgo vrv. Tako sta se mogla z drugimi sopotniki vred rešiti. Vsi rešenci so se takoj nato s škofom podali v bližnjo cerkev v mestu Silay, kjer so se zahvalili Bogu za rešitev. Ime junškega škofa se povsod po Filipinskih otokih izgovarja s spoštovanjem.

Brez vere ne gre. V kaznilnicah newyorških je zaprtih do 12.000 mladostnih zločincev v starosti od 16. do 20. leta. Na vesti imajo umore, vlome in hudobije vseh vrst. Najbolj je pa žalostno to, da ti mladi grešniki svojih zablod nič ne obžalujejo; še celo hvalijo se s svojimi grešnimi dejanji. To je potrdil predsednik sodišča sam. Ko bodo prosti, kaj bodo počeli? Ali se ni bati, da bodo hodili isto pot, ki so nanjo že enkrat ali večkrat zašli! Kar smo hoteli pibiti ob tem poročilu, je pa zadržilo sodnega predsednika, ki je javno izpovedal, da je vsega tega zla krivo pomanjkanje verske odgoje. (Znano je, da so v Ameriki vse državne osnovne šole brezverske.) Predsednik je še dostavil, da imajo ob teh razmerah starši premalo veljave pri mladini. Cloveška družba, ki se odvraca od Boga prav vsled slabih šol, si spleta sama sebi bič in gorje. — Neki dunajski oče je rekel novi odgojiteljici otrok: »Enkrat za vselej prepovem, da bi kakorkoli versko vplivali na fantiča (9 let starega).« Čez nekaj let je isti zaslepljeni oče vzdihnil: »Zdi se mi, da je moj sin bolj živina kot človek.«

DOBRE KNJIGE.

Requiem. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani je založila »Requiem« (za en glas s spremljevanjem), ki ga je komponiral I. Kokošar — s posebnim ozirom na navadne razmere ter za srednje pevske in orglarske zmožnosti. Cena 12 Din.

Dr. Albin Vilhar: Srbskohrvatsko-slovenski slovar. 1927. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena v platno vezan 60 Din. — Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani nas je v kratkem času preskrbela s krasnimi in res dobrimi praktičnimi slovarji. Med splošno najbolj potrebne spada brez dvoma Vilharjev srbskohrvatsko-slovenski slovar. Marsikdo je popraševal po praktičnem, ročnem in obenem zanesljivoznanstvenem slovarčku. Pa zamaž je bilo vse povpraševanje; ni je bilo tozadevne slovenske knjige. Sedaj je ta občutna vrzel zamažena. Ta slovarček pa pri naša 10.000 besed in izrazov na 328 straneh. Vilharjev slovar je pa tudi vrlo praktičen. One besede, ki so enake v slovenščini in srbohrvaščini so sploh izpuščene, ravnotako take besede, katerih razlika je nebitvena. Oblika je zelo praktična 17 × 11 cm, torej skoro žepna, oprema elegantna, celo platno, tisk jase in pregleden, papir

prvovrsten in trpežen. Ta slovarček bo izvrstno služil učitelju, županu, učencem, obrtniku, uradniku, kmetu.

GOVORILNICA.

Na naše uredništvo sta došli tile dve zanimivi vprašanji:

1. Prijatelju sem podaril svoj blagoslovljeni in z odpustki obdarjeni rožni venec, katerega sem že sam dalj časa rabil. Ali mora sedaj on rožni venec dati na novo blagosloviti, ker je že rabljen, ali pa morda veljajo odpustki tudi zanj? — Odgovor: Po novem cerkvenem zakoniku odpustki, ki so navezani na blagoslovljene rožne vence, križce, svetinje in podobne reči, prenehajo samo takrat, če se te reči popolnoma razdenejo ali pro-

dajo. Sv. oče je še posebej odločil l. 1921., da se z odpustki obdarjene stvari morejo drugim posojevati, prepuščati in se odpustki radi tega nikakor ne izgube.

2. Kaj so to gregorijanske sv. maše? Odgovor: Imenujejo se po papežu sv. Gregoriju Velikemu. Takole pripovedujejo o tej zadevi: V nekem rimskem samostanu je umrl menih Just. Da bi bil gotovo kmalu zagledal obličje božje, je dal Gregorij zanj brati trideset dni po vrsti sv. mašo. Ko je bila opravljena trideseta maša, se je rajni pokazal svojemu bratu in povedal, da je rešen iz vic. To je bilo povod, da so tudi drugi verniki prosili duhovnike, naj bi za rajne opravljali sv. maše 30 dni zaporedoma. Te maše so imenovali gregorijanske. Kongregacija za odpustke jih priporoča.

Odpustki za mesec julij 1927.

1. **Petek, prvi v mesecu.** Presv. Kri Jez. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor sedmi dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

2. **Sobota, prva v mesecu.** Marijino obiskanje. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. Karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

3. **Nedelja, prva v mesecu.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. **Sreda, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

7. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

8. **Petek. Sv. Elizabeta Port.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. **Sobota. Sv. Nikolaj in tovariši.** P. o. istim kakor včeraj.

10. **Nedelja. Sv. Veronika Julijani. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda.** P. o.: a) istim

kakor osmi dan; b) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

13. **Sreda. Sv. Frančišek Solan.** P. o. istim kakor osmi dan.

14. **Četrtek. Sv. Bonaventura.** P. o. istim kakor osmi dan.

16. **Sobota. Marija Devica Karmelska.** P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska br. karmelske Matere božje. Če se slovesnost prestavi na naslednjo nedeljo, se dobe odpustki ta dan. Odpustki se lahko darujejo dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni; b) udom br. sv. R. T. kakor sedmi dan.

21. **Četrtek. Bl. Angelina.** P. o.: istim kakor osmi dan.

22. **Petek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški.** P. o.: a) udom br. sv. R. Tel. kakor sedmi dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor osmi dan.

25. **Ponedeljek. Sv. Jakob.** P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

26. **Torek. Sv. Ana.** P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor drugi dan; b) istim kakor osmi dan.

27. **Sreda. Bl. Marija Martinengo.** P. o. istim kakor osmi dan.

29. **Petek. Sv. Marta.** P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor sedmi dan.

31. **Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ignacij Loj.** P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom br. sv. R. Telesa kakor sedmi dan.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema; Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Avgustove številke

»Bogoljuba« ne bodo prejeli oni p. n. naročniki, ki do srede julija ne pošljejo vse primanjkuječe naročnine za leto 1927. Vsak prizadeti naj jo obnovi takoj, da ne nastane nered pri pošiljanju lista.

Izžrebane premije v V. razredu 13. kola srečk državne razredne loterije pri najsrečnejši prodajalni L. Ž. Konjović, Beograd. — Srečka 36.636 je zadela Din 200.000 — katere lastnik je L. G. Celje, srečka 111.313 je zadela Din 500.000 — katere lastnik je A. G. Velenje. — Kupujte in naročite si še danes srečke za 14. kolo pri gornji trgovini, ker uspeh pri njej je naravnost kolosalen.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20 [—]
» Češko-Slovaški Kě	15 [—]	
» Avstriji	šil.	3 [—]
» Italiji	lir	10 [—]
» Franciji	frank	12 [—]
» Ameriki	dol.	—50

L. Vilhar, urar v Ljubljani

se je preselil iz Dunajske ceste na

Sv. Petra cesto št. 36

(pri Zmajskem mostu).

Najsolidneje in najceneje

z raznim manufakturnim, galanterijskim in specerijskim blagom postrežejo pri
FRANC PAVLINU, Gradišče št. 3.

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Javljam Vam, da sem radi moje želodčne bolezni in splošne oslabelosti vsled malokrvnosti preizkusila nehorjo zdravil, a mi niti eno ni koristilo do Vašega dobrega izdelka „Energin“ železnato kina vino. Ne čutim več nobene bolečine v želodcu, imam izbrusen tek in se počutim popolnoma dobro. Priporočam ga vsem, ki trpe na bolečinah v želodcu in malokrvnosti, posebno pa onim, ki nimajo teka.

Spoštovanjem

LJUBICA SKOFIČ, članica narod. gledišča.
Maribor, 2. jan. 1927.

**Kdor je malokrven? Kdor je bled?
Kdor ima slabe živce? in vsled tega pomanjkanje spanja in pogosti glavobol. Kdor nima teka? Kdor boleha na pljučih?
Kdor je malaričen? Kdor boleha na želodcu,
„Energin“ železnato kina vino.
Slabi nerazviti otroci z vporabo „Energina“ železnatega kina vina prav gotovo dobe zdravo in rdečo barvo, pridobili bodo na teži telesa in postali odporni proti vsem boleznim. — Naslov za poštna naročila:**

Laboratorij „Alga“, Sušak 13

S poštnino vred 3 velike steklenice za 128 Din, 6 velikih steklenic za 248 Din in 1 mala zastoj. V ceni je računana poštnina, zaboj in zavoja.

REVMATIZEM!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Glejte, že drugič se Vam zahvaljujem za Vaše dobro zdravilo „Alga“ proti revmatizmu, ki je mnogo koristilo nam in mnogim drugim v tem kraju. Nekaterim je koristilo proti revmi na rokah ali nogah, drugim proti trganju v glavi in zobeh, zopet drugim proti omotici. Hvalijo ga vsi in sedaj hočejo naročiti tudi drugi, prepričani, da jim bi pomagalo kot nam. Pošljite mi še 14 stekl., da jih razdelim med znance.

Spoštovanjem A. Weingerl.

St. Ilj v Slov. goricah, 14. febr. 1927.

**Revmatizem? Kostobolje? —
Bodljaje? Trganje v glavi in
zobeh? Omotico ozdravite z
zdravilom „Alga“**

Vsaki stekleničici je priloženo navodilo o uporabi. — Naslov za naročila po pošti:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13.

4 steklenice za 77 Din, 8 steklenic za 131 Din,
14 steklenic za 205 Din, 25 steklenic za 320 Din.

V ceni je računana poštnina, zaboj in zavoja.

ima

Zlatorog

terpentinovo milo.

1. Vsebinsa terpentina raztopi nesnago.
2. Tudi najfinejšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.
3. V uporabi je zelo štedljivo, osled tega najcenejši domači izdelek.

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.